

AVERECHTS 5

blad voor volksverraders, asocialen, en tegen Odal-vlaggen op het Belfort



•Odalgruïpe Flandern•

OPEN BRIEF AAN HET UITSCHOT.

BETREFT: VERGELDINGSKAMPAGNE "ADOLF HITLER (1889-1989)-ER LEBT !"

GEGROET !

NA MAANDENLANGE INFILTRATIE IN LINKSE MIDDELS ZIJN WIJ ER IN GESLAAGD EEN UITGEBREID ADRESSENREKEND SAMEN TE STELLEN, EN DIT ZIJN WIJ DAN OOK AAN OH JULIE SCHRIJFTELIJK DE TOTALE OORLOG TE VERKLAREN. DE TOTALE OORLOG DIE DEFT-NITIEF MOET AFREKENEN MET ALLE VOLKSVERRADEREN, ASOCIALEN EN BELASTERAARS VAN ONZE FUHRER.

WE HEBBEN HET VOORAL GEMUNT OP DE KOPSTUKKEN EN DE GROOT-MUILLIGE RADDRAAIERS DER ANTI-NATIONALISTISCHE KRACHTEN. EENS DAT VUUL OPGERUIMD, ZULLEN HUN VOLGELINGEN WEL VAN-ZELF BESEFFEN WAAR HUN PLAATS IS !

WIJ WIJZE VAN OPWARMING WERDEN TE GENT, VAN WAARUIT WIJ ONZE STRIJD ZULLEN AANVANGEN EN LEIDEN, REEDS DE WONINGEN VAN EEN AANTAL VAN JULIE KAMERADEN AANGEPART. DOCH WEET DAT WIJ HET NIET BIJ VENSTERS EN DEUREN ZULLEN HOUDEN... EEN VAN JULIE NEGERVRIENDJES WEED REEDS OP HARDHANDIGE WIJZE DUIDELIJK GEMAAKT DAT HIJ ZIJN AIDS-MIKROBEN NIET BIJ BLANKE MEISJES DIENST TE VERSCHIEDEN !

UIT MEDELIDEN EN SPORTIVITEIT BIEDEN WIJ JULIE, ONTAARDE EN MISLEIDE BLANKEN, NOG DE KANS TIJDIG EEN VEILIG ONDERKOMEN TE VINDEN IN NICARAGUA OF OOST-DUITSLAND (WAAR NU WEL PLAATS GEWOEG IS !).

WIE HIER NIET OP INGAAT MOET EET MAAR WETEN: WIJ WETEN HEEL GOED WIE JULIE ZIJN, WAAR JULIE ZITTEN EN WAT JULIE DOEN. JULIE WETEN ECHTER NIET WIE WIJ ZIJN, WAAR WIJ ZITTEN, DOCH WELDR A WEL WAT WE LA STAAT ZIJN TE DOEN !

EERST: RINKELENDE GLASSCHERVEN. VERVOLGENS: LAATENDE VLAMMEN. UITEINDELIJK: VLOEIEND BLOED !!!

ZEG NIET DAT JULIE NIET WERDEN VERWITTIGD. WIJ HEBBEN TIJD... TOT DE ODAL-VLAG OP HET BELFORT PRIJKT !!!

HEIL HITLER !

ODALGRUÏPE FLANDERN.



op foto: Werner Van Steen

18. März

ALLIANZ FÜR DEUTSCHLAND

die Partei in der Mitte
fften Aufbau unse-
and vereinten
en wir dafür
offen, endlich Schluß
it der Entmündigung un-
Bürger. Der Sozialismus
weg - das ist das Ziel
anz für Deutschland"
Demokratische Aufbr
die Deutsche Soziale
n (DSU) und die Christ-
demokratische Union
) haben sich zusammen-
hlossen. Wir wollen am
ärz die Mehrheit, dam
egieren können. Nur

e wieder Sozialismus

dann haben Freiheit, Selbst-
bestimmung und Wohlstand
eine Chance wollen, daß
sich endlich s verändert
in unserem laß die so-
zialistischen Strukturen be-
seitigt und nicht durch die
intertür wieder eingeführt
der gar nicht erst verändert
werden. 40 Jahre lang hat uns
der Sozialismus um die Früch-
te unser eit betrogen,
hat uns e hüchtert und
eingespielt unser Land
an den Rand des Ruins ge-
führt und Hunderttausende
aus dem Land getrieben.

voorwoortje

Nee nee, we zijn geen jaarblad geworden, alhoe-
wel het er kan beginnen op lijken na een zomer-,
herfst- en winterslaap van zowat een jaar. Kunt u
zich inbeelden dat u april vorig jaar insliep en
pas gisteren wakker werd? 'Ietsje te lang naar VT
blijven kijken', suggereert u?

ADRESWIJZIGING

PB 581 - B 9000 GENT 1

Of misschien heeft het gewoon geen zin om stipt te
zijn in een maatschappij waar alles volgens de
klok en volgens het boekje moet gebeuren? Op tijd
verschijnen is nooit het sterkste punt van dit
blad geweest, en zal het gezien de beperkte middel-
len ook nooit worden, maar een jaar slaat toch wel
alles. Voornaamste oorzaken van dit lange uitblij-
ven zijn dat de groep mensen die dit blad voorheen
maakten wegens interne problemen ermee gestopt zij-
zijn. Om het weinige dat in die 2 jaar opgebouwd
werd aan infrastructuur, ruilabonnements, en
informatiebestand niet verloren te laten gaan, heb-
ben een aantal andere mensen (wij dus) besloten om
met het blad onder dezelfde naam door te gaan.
Daarbij komt ook nog dat de voorbereidingen en dis-
kussies voor dit eerste nummer vrij veel tijd
gekost hebben, en voor je't merkt is er zo een
jaartje voorbij. (uitleggen en tekenen
dat kunnen ze.)

Daarbij willen we vooral even de abonnee's en ruil-
abo's vóór het vertrouwen en blijven toesturen
van bladen e. d. bedanken. (alle bestaande abonne-
menten lopen gewoon verder). Een vaste periodici-
teit kunnen we moeilijk vooropstellen, dat hebben
we ons intussen wel al gerealiseerd. Alles is
afhankelijk van wat voor nieuws/diskussies er is/
zijn, van de mensen, en de financiële en materiële
mogelijkheden.

Maar goed, met de nodige problemen en een hopeloos
gevecht met een steeds opgeschoven deadline hebben
we toch een eerste nummer klaargekregen. Een deel
van de artikelen zijn intussen wel al gedateerd,
maar nog steeds relevant. Wat daar allemaal in-
staat lees je allicht zelf wel, en de inhoudsop-
gave vond je elders op deze bladzijde. Een nieuw
nummer kun je verwachten tussen morgen en begin
augustus, dus maak je niet ongerust. Reacties,
kritieken en abonnementen zijn meer dan welkom op
het(veranderde) redaktieadres: PB 581 - 9000 Gent 1
(GEEN andere vermeldingen, vanwege postreglement!)

Mensen die ons financieel willen steunen kunnen
zich tot hetzelfde adres richten, en voor een abon-
nement betaal je 250 BF (NL: Fl 15) en daarvoor
krijg je minstens vier nummers boordevol infor-
matie en andere dingen gespreid over ongeveer een
jaar, en als we de drukprijs laag kunnen houden,
zijn dat er meer.

Maak er een hete lente/zomer van, en veel leesgenot.

AVERECHTSSSSS



ex-redactie vermaakt zich
ergens in het buitenland

DIENSTWEIGEREN

DESERTEREN IN BELGIE

"Binnenkort ga ik me aangeven om de gevangenisstraf
die me als Belgische deserteur boven het hoofd
hangt uit te zitten.

Destijds, anderhalf jaar geleden, ben ik gedese-
teerd omdat ik door enkele officieren zwaar mishan-
deld ben. In de afgelopen periode ben ik in Neder-
land actief geweest binnen de werkgroep Belgische
deserteurs(WBD). Mij is duidelijk geworden dat ik
niet de enige ben die in het leger de pispaal
wordt als hij zich niet wenst aan te passen aan
het spijkerharde regime. Integendeel: het lastig
vallen en martelen van mensen is in het leger een
struktureel probleem.

Ieder jaar desertereer tussen de 1500 en 2300
dienstplichtigen. Het leger in België vormt een
staat binnen de staat. Iets zou er al verbeteren
als er een verenigingsrecht voor militairen zou
bestaan, zoals in Nederland.

Straks, tijdens mijn proces voor de rechtbank,
maar ook binnen de muren van de gevangenis zal ik
ervoor blijven knokken dat Belgische soldaten een
menswaardige periode doormaken in de kazerne, voor
voorzover dat mogelijk is. Een vakbond zou al iets
kunnen veranderen, al was het maar om de slagers
en beulen in het oog te houden, wat volgens mij
zeer hard nodig is.

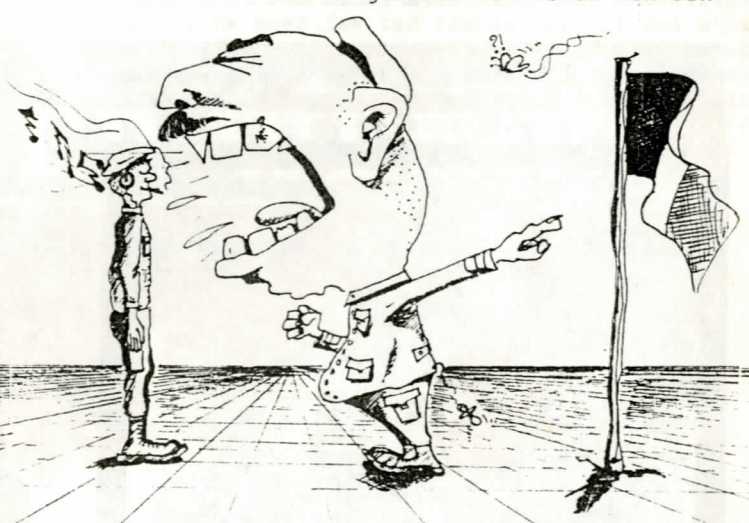
In diverse bladen zal je op de hoogte gehouden wor-
den van mijn proces en ervaringen in de bak.

Wil je nadere informatie, bel of schrijf dan de
steungroep: Langestraat 27-03

5038 SC Tilburg
tel. 013-367133 (NL)

Geld kan je storten op giroNr 5582875, t.n.v. M..
Verschuren Tilburg, o.v.v. Johan

groeten van Johan Lenvain



- p1.-voorpagina: steentje en odalbriefje.
- p2.-de geschiedenis herhaalt zich.
- p3.-voorwoortje.
- dienstweigergroeten van johan lenvain.
- p4.-ontruiming Tesselschadestraat 7 & 9.
- p6.-kraken en ontruiming in Copenhagen.
- p7-20.-dossier:extreem rechts in Bählgie.
- p21.-aanslag op herr hausen door raf.
- kommunikee
- p22.-idem p21
- revoleg
- p23.-roze zaterdag, een becommentarieerd
- p24. programma - 5 mei in antwerpen - we
- p25. doen het allemaal - flikker je vrij.
- p26-27.- beestige stripjes.
- p28.-zou de achternaginahladziide moeten

ONTTRUIMING

TESSELSCHADESTRAAT 7 & 9

OGHTEND 20 NOVEMBER WERD IN ALLE VROEGTE N HET HET OPWERPEN VAN BARRIKADES IN DE CHADESTRAAT IN AMSTERDAM. DE TWEE PAN- DEN VANAF DEZE DATUM ONTRUIMD WORDEN NA E DAGVAARDING DOOR DE GEMEENTE. DE EIS BARRIKADES WAS BEHOUD VAN DE PANDEN VOOR IGE BEWONERSTERS. ALS DE GEMEENTE NIET ISEN INGING, WAS HET DE BEDOELING DAT R. METEEN TOT ONTRUIMING ZOU WORDEN OVER- . . . VERSLAG VAN EEN AKTIEDAG.

is 6 uur 's ochtends. Radio de Vrije is in de lucht. Het is wachten op de bewegingen. Inmiddels is duidelijk dat tie in zoverre van de plannen op de hoogte er verhoogde paraatheid is. Al sinds vrij- en hetlaatste feest op de Tesselschade- gehouden werd is er ME in de stad. Op die n er ook twee bulldozers in de stad ge- erd. Er is aktiviteit van stillen te be- . In een hotel in de Tesselschadestraat anachter een raam geobserveerd. Het Parool ater dat er observatie in de lege bank er 7 en 9 zit. Om 6 uur staan twee pele- klaar: één onder de parkeer garage bij fdburo, één op het Museumplein. Het mag niet drukken.

eerste bericht dat over de radio komt is stillen gesignaleerde beweging van twee roepen mensen in de richting van de Tessel- straat. De mensen gaan de panden binnen. ter ligt de eerste barrikade op straat : Hugo de Groot plein in West worden brandende den op straat gegooit. Het feest kan be- Vervolgens komt de volgende melding. Een st voor de verkeerslichten bij de Utrechtse rdt in de fik gestoken. Het levert de eeste schaas op. De pers meldt dat de schade s ton is, en dat het wel twee weken kan oor het weer gemaakt is. Dan volgt de vol- leine blokkade : weer wordt een weg ver- et autobanden, dit maal de Jan van Galen- Het is half zeven.



De mensen in de panden in de Tesselschadestraat zaten te popelen om te beginnen. De plannen waren goed doorsproken. Iedereen wist wat haar/hem te doen stond. In tegenstelling tot wat in de Zwarte stond wachte men niet op het afgesproken tijdstip van kwart voor 7 (en niet ten onrechte zoals later zou blijken). Om even voor half zeven stormt men de panden uit en begint met het bouwen van barrikades, met olifantspoten (konstrukties van steigerpijpen), autobanden en ander barrikademateriaal o.a. van de bouwplaats van Byzantium. In korte tijd staan er twee barrikades van zo'n twee meter hoog. Over de radio is te horen dat de ME zo snel mogelijk zal ingrijpen. Ze stappen in de bussen en gaan rijden. Er liggen barrikades in de Tesselschadestraat bij de Stadhouderskade, en aan de andere kant bij de Roemer Visserstraat/Vondelstraat. Ook naast de lege bank in de Tesselschadestraat ligt een barrikade. De ME heeft een plan. Ze willen de Vondelstraat afsluiten met containers om daar ruimte te hebben om te manoeuvreren.

Dan komt er het bericht dat er een barrikade is opgeworpen op de hoek van de Kinkerstraat en de Bilderdijkstraat. Autobanden, een staalkabel en veel huisvuil versperren de straat. Er is daar veel politie maar er wordt niet ingegrepen. De ME gaat optreden in de Tesselschadestraat. Het is ongeveer 10 voor 7.

De volgorde waarin de smeris door de Roemer Visserstraat komt is voorop de shovel, daarachter een waterwerper (een moderne, zo'n 15 meter lang; 's ochtends waren daar de sleutels van kwijt) en vervolgens de ME. De mensen blijven tussen de barrikades op straat. De politie wordt flink bekogeld met stenen. De shovel probeert de barrikade te slechten, en rijdt er in een keer doorheen. Een aantal geparkeerde auto's wordt door de bulldozer door de straat geduwd en vernield. Op de radio is te horen dat de barrikade op de hoek Kinkerstraat/Bilderdijkstraat in brand staat. Ook op de Stadhouderskade, in de Pijp tussen het Heineken terrein en het Rijks Museum wordt een barrikade opgericht. De mensen in de Tesselschadestraat zijn de panden 7 en 9 ingegaan. Op de Stadhouderskade wordt een barrikade gebouwd van autobanden, rioolbuizen en ander materiaal. Er gaat onmiddellijk ME op af. De barrikade wordt verstevigd, auto's die aan komen rijden proberen te vluchten. De ME vertrekt, samen met waterwerper en shovel uit de Tesselschadestraat. Er is slechts één barrikade vernield. De politiemacht vertrekt richting Kinkerstraat. Daar staat nu ook een politiegolfje van het wijkteam in de fik. Die stond vlak naast de barrikade. Er werden ruiten uitgegooid. Op de porto klonk een zeer paniekerig "Help, help" omdat de twee agenten nog in de auto zaten. De agenten vluchten en de auto vliegt in brand. Inmiddels is bij de politie zoveel paniek ontstaan dat met groot materieel richting Kinkerstraat vertrokken wordt. Als daar de politie aankomt vertrekken de mensen daar naar een naburig pand. Ook de barrikade op de Stadhouderskade wordt opgeruimd. Er is een enorme verkeerschaos.

Het is zo'n 7 uur als in de Tesselschadestraat voor de tweede keer barrikades worden opgeworpen. Met stomme verbazing had men daar gemerkt dat de politie onmiddellijk vertrok nadat er een barrikade was opgeruimd, en dat de weg open lag om opnieuw te beginnen. Iedereen gaat weer naar buiten en begint weer. De barrikades worden nu hoger dan ooit. Twee beschadigde auto's en een luxe touristenwagen gaan mee in de barrikade. Er wordt een enorme container van de bouw in de barrikades gerold. Er verdwijnt materiaal van Byzantium in de barrikades. Even iets over de "schermutselingen met de bouwvakkers" waar vooral de pers over schreef. Die beweerden dat bouwvakkers met katapults be-

katapults, omdat vooraf deze wapens al ongewenst waren bevonden. Het ging niet om een militaire confrontatie met de politie maar om een confrontatie met de politiek. In de tweede plaats is er niet gevochten met bouwvakkers. Een aantal (4 of zo) van hen probeerden materiaal van de bouw van de barrikades te halen. Gezegd werd dat ze zich er niet mee moesten bemoeien. Ze bleven fokken en uiteindelijk werden 'waarschuwingsstenen' (een paar, ver mis) in hun richting gegooit. Hierna vertrokken ze. Als de barrikade in de Kinkerstraat is opgeruimd komt de politie weer naar de Tesselschadestraat. Erg leuk was het om te zien hoe de shovel richting Kinkerstraat vertrok, en op hetzelfde moment over de radio kwam dat er weer barrikades in de Tesselschadestraat lagen. De shovel op weg naar een andere barrikade, en dus volop tijd om de barrikades hoog op te bouwen.

Als de ME weer terug is willen ze weer op gaan treden via de Roemer Visserstraat. De barrikades in de Tesselschadestraat gaan in de fik, en een enorme rookkolom verheft zich boven de stad. Bij de barrikade aan de kant van de Stadhouderskade is het verkeer afgezet door de politie. Er staat ME met de helmen af. Aan de andere kant is de politie inmiddels paraat. Ze moesten wachten op de waterwerper. Er staan 6 tot 8 bussen ME. De volgorde waarin ze op gaan treden is (wederom) de shovel, de waterwerper en daarachter ME. Als ze oprukken volgt een regen van stenen. De vlammen zijn meters hoog. De shovel probeert de barrikade te verwijderen maar slaagt niet. De ME heeft gasmaskers op en dreigt om traangas te gebruiken als er met zware voorwerpen naar de brandweer gegooit wordt. Niet de brandweer gaat proberen te blussen maar de waterwerper. Het lukt niet. Gezamenlijk proberen de twee machines de barrikade te doorbreken. De shovel probeert te schuiven, de waterwerper blust maar houdt zich vooral bezig met het blussen van de schuiver van de shovel omdat die vlam dreigt te vatten door de hitte. Een deel van de mensen trekt zich terug in de panden. Er wordt door de rest nog steeds gegooit. Het zal later



als een gevecht tussen mensen aan de ene kant en machines aan de andere kant worden omschreven. Er komt geen ME aan te pas. Uiteindelijk komt de shovel er toch door en weet voor het pand te komen. Iedereen zit in de panden 7 en 9. Aan de Stadhouderskade kant probeert de politie haar werk te doen. Ook de oproepen vanuit de commandowagen klinken sociaal-democratischer dan ooit : "Mensen maak wat ruimte, gaat naar uw werk, dan hebben wij ruimte om ons werk te doen". Dit is aan de toeschouwers gericht.

In de panden is de sfeer opperbest. No panic. Er is koffie, soep en shag. Mensen praten en wachten af. De ME gaat proberen de panden binnen te komen. Als ze binnen zijn worden leuzen geroepen en er wordt gezongen (oud-socialistische liederen, de internationale, hoor wie klopt daar kinderen). Mensen staan op en vertrekken twee aan twee naar buiten. Er wordt niets gedaan dus er is een vrije aftocht. De mensen verlaten de panden en komen terecht in de Roemer Visserstraat. Daar wachten vele anderen hen op. Er wordt ingehaakt en een spontane demonstratie trekt door de stad. "Viva viva, la revolution", "Kraken gaat door". De demo trekt richting Tetterode en gaat naar binnen. Het is over. Er zijn geen arrestaties verricht.

Wat later geeft de radio het bericht dat in de Stopera een tentoonstelling over stadsvernieuwing deels is gesloopt. De maquettes van Byzantium, het Casino en de IJ-oeveren worden met verf overgoten.



Kraken in COPENHAGEN

De kraken zegt denkt onmiddellijk aan A'dam, Hamburg. Ook Copenhagen kent een brede en georganiseerde kraakscene die zichzelf als BZ (Breedzetter) betitelen. De 'harde kern' van deze krakers/sters is zo'n 1000 mensen. Ze hebben eigen theater-filmruimte, een jeugdhuis en zijn zowat de aktiescene in Denemarken. Hun aktieve aanhang bestaat uit een 1000 mensen.

Deze sterk gepolitiseerde groep doet meer dan alleen aanklagen van spekulatie en het bouwen aan een leven in kollektiviteit. Uit dit kollektief gevoel komt het besef dat aktievoeren een vereiste is van onze levenswijze vorm en ruimte te geven, in de daglicht te brengen. De panden zijn dan ook centra in de strijd tegen fascisme, apartheid, seksisme, seksisme.

Naast direkte aktie waaronder het suksesvol aanklagen van tankstations, de Zuid-Afrikaanse ambassade, met apartheid verbonden bedrijven, vinden de talloze manieren om de publieke opinie (de pasieve massa) te informeren. Raattheater, spreekbeurten in wijken, betogingen, eigen perskanalen spelen hierin een vitale rol. De overheid noch de burgerlijke pers zijn er de afgelopen jaren in geslaagd de krakers te onderdrukken. Ondanks diverse haatkampagnes blijken de krakers steeds kreatief genoeg om op hun wijze grip, solidariteit, en steun te vinden bij brede lagen van de bevolking. De ontruiming van Sorte St en Mekanisk Musck Museum in de wijk Vesterbro in Copenhagen heeft publicitair gezien dan ook een gekoerd effect. Kraken kan meer dan ooit op een steun rekenen; spekulatie en staatsgeweld worden opnieuw op de korrel genomen. Uit maatregelen van de overheid blijkt nog maar eens dat ze een fundamentele oplossing kunnen of willen aanpakken, dat het er hen om te doen is de jongeren te slaan, hun kritische levenshouding te vernietigen, hun leefruimte te slopen.

Aan dit moment (5/3) worden de ontruimde, naast elkaar gelegen panden die woonruimte boden aan 70 mensen, een theateerruimte en kaffee Morgenstjerne (orgenster) huisvestten dag en nacht door de politie bewaakt. Alhoewel de handhavers van orde en rust water, gas, elektriciteit, sanitair, deuren, uit de panden sloopten vrezende ze een herkraak. De angst want wie de BZ kent weet dat ze organisatorisch tot de beste groepen in Europa behoren. We kunnen dan ook veel leren van onze Deense vrienden/innen.

Er is geen twijfel mogelijk! Sorte Hest wordt heraangetrokken, alleen door het historische gebouw te open zou de overheid dit kunnen ontlopen. Daarmee echter zou weer eens duidelijk worden hoezeer rechts-staat haar eigen fundamentele ondergraft.

Voor een autonome strijd en internationale solidariteit!

2 februari heeft de gevechtseenheid van de politie de twee eerder genoemde panden ontruimd. En 's nachts een politiepatrouille 3 spelende krakers wou arresteren liep een agent een hoofdwond op. De 4 agenten slaan op de vlucht. Nadien worden alle mensen die de panden verlaten gearresteerd. (30 personen). Om 14 u valt de speciale eenheid in een Trojaans paard aan. (kontainer met agenten wordt op het dak gezet, blikje open, agentjes uit ...)

Mensen die in hun huizen slapen na de feestnacht worden gearresteerd en gehandboeid afgevoerd. Politie sloopt waterleiding, elektriciteit, gas, sanitair, deuren, ... dit in overeenstemming met de wet die zegt dat leegstaande huizen onleefbaar moeten worden om kraken onmogelijk te maken.

Dezelfde avond is er een chaotische meeting in het autotenten leedcentrum en meer kraakremin: bankgebouwen verliezen hun ruiten, straatgevechten met traangas en molotovs, een lokaal politiebureau brandt af, een ander verliest ruiten en krijgt slogans, politiewagens moeten eraan geloven ... Terzelfdertijd worden in Oslo, Stockholm en Hamburg de Deense ambassades aangevallen (ramen, slogans, auto's). Van donderdagnacht tot zaterdagochtend worden 102 mensen gearresteerd. Zat 3/2. Illegale demo van het stadhuis naar Vesterbro. 200 mensen halen persoonlijke bezittingen uit de panden + een algemene vergadering.

Zon 4/2. Enkele honderden mensen herkraken de panden en beginnen met de restauratie. Na een middag werken en een perskonferentie (18.25u) valt de politie de panden aan met traangas. Mensen uit Noorwegen, Zweden, en Duitsland worden het land uitgezet. Een tweede politiekantoor brandt af. Oslo BZ valt voor een derde maal de Deense ambassade aan. In A'dam worden Deense bedrijven aangevallen.

Ma 5/2. Steundemo in Arhus; 2 arrestaties. Kaffee Morgenstjerne heropent op een open plek wordt een hut gebouwd. 's Avonds trekken mensen naar de panden maar worden weggeknuppeld. Werkmensen hernemen de vernielingswerkzaamheden (alweer arrestaties); de pers begint het gedrag van de ordehachavers te bekritiseren.

Di 6/2. Mensen rond de panden; voedsel, muziek, toortser, grote tent. Pers steeds kritischer, neemt BZ standpunten over. De pandeneigenaar zegt dat de BZ de panden mogen bewonen maar anderzijds vraagt ie een opheffing van het beschermingsbesluit dat de panden beschermt zodat ie het slopen kan beginnen.

Wo 7/2. Geruchten over sloop. Huurders in de buurt worden verwittigd zich klaar te houden om te vertrekken.

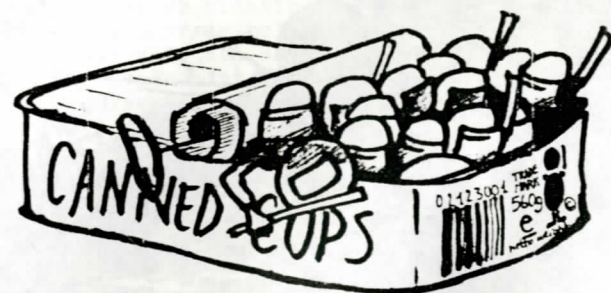
Do 8/2. Anti-sloop picket-line om 4.30 u in de gietende regen. Politieaanval en politieperskampagne die zegt dat er in de panden voor 5.616.000 Bfr gestolen materiaal is gevonden.

Vr 9/2. 3000 mensen in demo ondersteund door de vakbonden. Aanval op Generaal Consulaat in A'dam. Za 10/2. Aanval op en vernielingen bij een firma die vernielingen in de panden uitvoert.

Avond 12/2. picket demo bij de huizen.

Bij het ter perse gaan van dit artikel 5/3 is de situatie rond de panden nog steeds erg gespannen. De politie bewaakt de panden maar zegt een volgend ontruimingsbevel te zullen negeren omdat ze niet langer het slachtoffer willen zijn in een politiek steekspel. Mensen in Copenhagen denken niet dat de flikken hun standpunten ondersteunen. De geüniformeerden willen maar één oplossing: de vernietiging van alle panden.

Px info Eksmedia c/o Fredscentret, Guldsmedgade 25, 8000 Arhus, DK.



DOSSIER : EKSTREEM RECHTS IN BELGIE

Odalgrüppe Flandern

Zomer '89 kregen op een paar maand tijd zo'n tien à vijftien progressieve organisaties en individuen dreigbrieven van 'Odalgrüppe Flandern' (OF). (hieronder afgedrukt). Korte tijd daarvoor werden bij een aantal mensen ruiten ingegooid, en werd de niet mis te verstane boodschap 'dit keer zijn het jullie ramen, de volgende keer jullie beenderen' achtergelaten. Getekend: Odalgrüppe Flandern. Met haar dreigbrieven lanceert O.F. een vergeldingscampagne 'Adolf Hitler erlebt' en wil men blijkaar voor eens en voor altijd komaf maken met alle linkse en progressieve mensen in Vlaanderen (en allicht ook daarbuiten). Uit medelijden wordt ons, ontaarde en misleide blanken, nog de kans gegund om een veilig onderkomen te zoeken in Nicaragua of Oost-Duitsland, zoniet wordt er in de totale oorlog (verbeelding hebben ze wel) definitief met ons afgerekend.

Het mag dan nog de eerste keer zijn dat akties opgeëist worden met de naam 'Odalgrüppe Flandern', de stoere taal en de inhoud van het pamflet vertonen nogal wat overeenkomsten met hetgeen Werner Van Steen in zijn blad 'Ring' preekt.

Ook het Odal-runeteken (symbool voor "trouw aan bloed en bodem" (of zoiets) wordt reeds tientallen jaren door de VMO gebruikt, de groepering waar Werner Von Steen zijn eerste sporen als nazi pur sang verdiend heeft (daarover vind je verder in dit dossier meer).

25 april '89; Betoging tegen vlaams blok

Dat deze terreurkampagne niet zomaar uit de lucht komt vallen, is intussen wel duidelijk. Een en ander houdt waarschijnlijk verband met de betoging tegen het vlaams blok (VB) op 25 april '89 in Gent. Op die dag werd de nieuwe gemeenteraad in Gent geïnstalleerd, en daarin zetelden voor't eerst twee VB-verkozenen: Francis Van Den Eynde en Guy Schouls. Interessant om weten is dat Francis een mede-oprichter is van het Uilenspiegelkomitee, een VB-mantelorganisatie die opgericht werd als politieke en financiële steun voor de VMO-ers die in 81-83 terecht stonden tijdens het grote VMO-proces (verder meer daarover). Verder werkte hij in de jaren '70 een tijdlang mee aan het extreem-rechtse tijdschrift Dietsland-Europa, samen met VMO-er Bob Maes. Van Den Eynde is ook leider van de extreem-rechtse knokploeg VOORPOST en leider van de Gentse afdeling daarvan. Een andere notoire Gentse fascist, Roeland Raes (ondervoorzitter VB) heeft een carrière achter



Odalgrüppe Flandern

OPEN BRIEF AAN HET UITEINDELIJK.

BETREFT: VERGELDINGSKAMPAGNE 'ADOLF HITLER (1889-1989)-ER LEBT !!

GEGROET !

NA MAANDENLANGE INFILTRATIE IN LINKSE MIDDENS ZIJN WIJ ER IN GESLAAGD EEN UITGEBREID ADRESSENBESTAND SAMEN TE STELLEN, EN DIT WENDEN WIJ DAN OOK AAN OM JULLIE SCHRIFTELIJK DE TOTALE OORLOG TE VERKLAREN. DE TOTALE OORLOG DIE DEFINITIEF MOET AFGEREKEN MET ALLE VOLKSVERRADERS, ASOCIALEN, EN BELASTERAARS VAN ONZE FUHRER.

WE HEBBEN HET VOORAL GEMUNT OP DE KOPSTUKKEN EN DE GROOTMULIGE RADRAAIERS DER ANTI-NATIONALISTISCHE KRACHTEN. EENS DAT VUIL OPPERGROND, ZULLEN HUN VOLGELINGEN WEL VANZELF BESEFFEN WAAR HUN PLAATS IS BIJ WIJZE VAN OPWARMING WERDEN TE GENT, VAN WAARUIT WIJ ONZE STRIJD ZULLEN AANVANGEN EN LEIDEN, REEDS DE WONINGEN VAN EEN AANTAL VAN JULLIE KAMERADEN AANGEPAKT. DOCH WEET DAT WIJ HET NIET BIJ VENSTERS EN DEUREN ZULLEN HOUDEN... EEN VAN JULLIE NEGERVRIENDJES WERD REEDS OP HARDHANDIGE WIJZE DUIDELIJK GEMAAKT DAT HIJ ZIJN AIDS-MIKROBEN NIET BIJ BLANKE MEISJES DIENT TE VERSPREIDEN !

UIT MEDELIJDEN EN SPORTIVITEIT BIEDEN WIJ JULLIE, ONTAARDE EN MISLEIDE BLANKEN, NOG DE KANS TIJDIG EEN VEILIG ONDERKOMEN TE VINDEN IN NICARAGUA OF OOST-DUISTLAND (WAAR NU WEL PLAATS GENOEG IS!). WIE HIER NIET OP INGAAT MOET HET MAAR WETEN: WIJ WETEN HEEL GOED WIE JULLIE ZIJN, WAAR JULLIE ZITTEN, EN WAT JULLIE DOEN. JULLIE WETEN ECHTER NIET WIE WIJ ZIJN, WAAR WIJ ZITTEN, DOCH WELDRA WEL WAT WE IN STAAT ZIJN TE DOEN !

EERST: RINKELLENDE GLASSCHERVEN. VERVOLGENS: LAAIENDE VLAMMEN. UITEINDELIJK: VLOEIEND BLOED !

ZEG NIET DAT JULLIE NIET WERDEN VERWITTIGD. WIJ HEBBEN TIJD... TOT DE ODAL-VLAG OP HET BELFORT PRIJKT !!!

HEIL HITLER !

ODALGRÜPPE FLANDERN.

de rug bij Dietsland-Europa, Were Di, de Volksunie, Voorpost... en is verantwoordelijk voor de toenevende racistiese tendens binnen het VB.

Een ander lieverdje die ook eventjes z'n smoel kwam tonen op de betoging is voorzitter en verantwoordelijke van de VB-jongeren Filip De Winter. Hij is mede-oprichter van't reeds genoemde Uilenspiegelkomitee, regelmatig aanwezig bij Voorpostrellen en zelf lid van Voorpost. In '83 werd hij voor een periode van 3 jaar voorzitter van het NSV-Antwerpen, dat onder zijn leiding evolueerde tot een radikaal anti-marxisties en neonazistische knokploeg. En zo kunnen we nog wel een aantal wapenfeiten opnoemen.

Terug naar de betoging nu. Ondanks het feit dat de definitieve datum pas vrij laat bekend werd kwamen zo'n 1000 mensen opdagen voor de betoging die doorging onder het motto "Isoleer het Vlaams Blok" "Gent multikultureel" en "Geen fascist in de raad" (geen raad! geen raad!). Alles verliep vrij rustig, tot de demonstranten het stadhuis bereikten, waar VB-volksvertegenwoordiger De Winter samen met een aantal sympatisanten de betoging, van op het balkon van het stadhuis, provokerend stond uit te lachen. Daarop vlogen een aantal projectiel-

og een paar molotovs uit elkaar, waarop de mo-
e eenheid van de gentse politie de demonst-
-richting Vrijdagmarkt dreef.
e anderhalve maand later begon de vergeldings-
-njanje "Adolf Hitler, er lebt!" van Odalgru-
-peren (OF). Iemand kreeg een molotov door z'n
(kamer brandde uit), bij een aantal mensen
n de ramen ingegooid en daarna kwamen de dreig-
-en. Volgens sommige bronnen zou het ingooien
e ruiten, de nacht na een VB-kongres gebeurd
e hebben we echter niet kunnen natrekken.
-ntse BOB (Bijzondere OpsporingsBrigade) heeft
-nderzoek ingesteld, dat uiteraard nog niets
verde.

de bewijzen voor de betrokkenheid van't VB
eze terreurkampanje zijn er (nog?) niet. Maar
eit is wel dat VMO en Odal al jaren fungeren
-ok- en plakploeg van't VB, waarbij het steeds
opvalt dat de aanslagen gericht zijn tegen
essieve organisaties die hun negatieve mening
het VB niet onder stoelen of banken steken.
vallend is ook dat alle individuen en orga-
-ies die een dreigbrief kregen, op de lijst van
-ntse AFF, die de betoging organiseerde, voor
n. Wat in de dreigbrief staat hoeft dus nog
noodzakelijk bluf te zijn.

DEMO CRAZY
INFO (091) 275195
REINAERTSTR. 125 GENT

ANTI-FASCHISTISCHE DAG ZAT. 7 APRIL

MET -SPREKER(S)
-FILM: HET ZWARTE ORKEST
-DEBAT
-INFOSTANDS
-ANTI-DOTE PARTY
VANAF 13 U

l.s.m. elcker-ik

kanier, Front National).
Partij... het rechts extre-
-iert welig in Europa.
-enderen schijnt een vrucht-
-des te zijn voor dit gedacht-
-denken we alleen al aan VMO,
al Front, W.N.P., N.S.V. en
-ijk... Vlaams Blok.
-den tot paniek, denkt u, wie
-reguleert de actualiteit
-weet dat er wel degelijk reden
-ordheid is. De laatste jaren
-kele minder frisse ruikende za-
-het licht gekomen. Uit onder-
-er de Bende van Nijvel is ge-
-dat er plannen bestonden voor
-hts-extremistische staatsgreep
-is. Hierbij zijn o.a. de
-eiligheid, rijkswacht en een
-respectabele politici in
-k gekomen.
-onmogelijk geworden om de toe-
-groei van het rechts-extre-
-e negeren. Daarom deze anti-
-ische dag met het volgende
-me:
-Lezing door Hugo Gijssels (ov)
-Film: Het Zwarte Orkest.
-Filmetuigenis over extreem-
-rechts in België en Europa.
-Debat: "Hoe kan men het
-rechts-extremisme stoppen?"
-Anti-Dote Party.

OEK DE
ERSCHILLEN...



Bananenrepubliek België

Zoals uit het bovenstaande (en uit het dossier)
duidelijk blijkt zijn Filip De Winter en Francis
Van Den Eynde geen onbekenden bij VMO en andere
ekstreem-rechts knokploegen, hoe erg ze zich ook
inspannen om als respectabele politici naar bui-
ten te treden. Waar ze zich in het openbaar dis-
tantiëren van VMO en haar geweld, bewijst de prak-
tijk het tegendeel; De Winter houdt er overigens
zelf niet zo'n respectabele manier van handelen
tegenover opposanten op na. Vorig jaar sloeg hij
eerst een 53-jarige vrouw in het ziekenhuis en
een week later een 17-jarige jongen. In de pers
verscheen daarover zo goed als niets. En ook nie-
mand die eraan dacht zijn parlementaire onschend-
baarheid op te heven. Integendeel, zelfs de fliet-
en lenen gewillig hun kombi als podium voor zijn
toespraken (VB-betoging (voor vrije meningsuit-
ing!)), za 3 maart '90 in A'pen).

In dit dossier, wordt ook duidelijk dat VMO, VB
en andere geloofsgenoten op een merkwaardige be-
scherming kunnen rekenen van toppolitici, gerech-
telijke magistraten, pers,... en ze cops natuur-
lijk. Maar België is nu eenmaal een bananenrepu-
blik, waar het veiliger is illegale drugs met
duizenden kiloos tegelijk te verhandelen (de
rijkswacht controleert wel even of je lading on-
gehinderd de grens gepasseerd is) dan een paar
gram op zak te hebben.

Veel leesgenot met dit mens-erger-je-niet-dossier



VLAAMS BLOK

HET VLAAMS BLOK

1938-1988

Het verdriet van Vlaanderen

DE WORTELS VAN HET VLAAMS BLOK

DILLEN, DE BEHOEDER VAN HET KOLLABORATIE-ERFGOED

Jos Vander Velpen

1. DE REVIVAL VAN EXTREEM-RECHTS

Na '45 groepeerden een aantal prominenten uit het kollabora-
-tiemilieu, waaronder Karel Dillen, zich in de VLAANSE COM-
-CENTRATIE (VC). De voornaamste programmapunten waren: volledi-
-ge amnestie voor kollaborateurs, terugkeer van koning Leopold
op de troon, rechtspersoonlijkheid voor vakbonden (zodat deze
"rode, politieke gevechts-machines" aansprakelijk konden wor-
den gesteld voor stakingen, etc), ... De VC was een partij
die voornamelijk bestond uit ex-kollaborateurs en gewezen
VNV'ers (Vlaams Nationaal Verbond, een kollaboratiepartij),
die verzetsstrijders uit WO 2 als de "ware incivieken" bestem-
pelen. Op 24 januari '51 organiseert de VC een geruchtmakende
plechtigheid voor fascist en kollaborateur Reimond Tollenaere,
tijdens de oorlog kommandant van de Dietse Militie/Zwarte
Brigade, en gesneuveld aan het Oostfront. Tijdens deze
plechtigheid komt het tot incidenten met demonstrerende
verzetsstrijders, politieke gevangenen, en oorlogsslachtoffers.
De oprichting van de VMO door de VC in 1949 moet dan ook
gezien worden in hun streven de "Bolsjewistische straat-
diktatuur", die zij verantwoordelijk achtten voor het affre-
den van koning Leopold (vanwege zijn al te goede relaties met
de Duitse bezetters, ook tijdens zijn ballingschap), te
breken. Stichter van de VMO is Bob Kaes (tijdens de bezet-
ting lid van de Nationaal-Socialistische Jeugd Vlaanderen),
feitelijke leider is Wim Maes (tijdens de bezetting lid van
de Dietse Militie-Zwarte Brigade). Vanaf '51 wordt VMO vooral
berucht als knokploeg en ordedienst van de V.C..

Ook Karel Dillen, oprichter van het VLAAMS BLOK, was
toen reeds actief in de V.C., waar hij zich vooral liet op-
merken door zijn pleidooien voor volledige amnestie voor alle
kollaborateurs en door zijn toespraken op dodenherdenkingen
van personen van de meest fascistische vleugel van de kolla-
-boratie (o.a. Cyriel Verschaeve, wiens lijk in '73 door VMO
terug naar België gesmokkeld wordt -operatie BREVIER).
Tijdens een amnestiemeeting van de JNG (Jong Nederlandse
Gemeenschap, een extreem-rechts jeugdbeweging) in juni '52
houdt Karel Dillen een toespraak waarin hij nazi en kollabo-
-rateur Theo Bruns bewierookt als een oprechte held en man
van de orde. VMO is massaal aanwezig om de protesterende
anti-fascisten op afstand te houden. Een paar weken later
houdt het ANZ (Algemeen Nederlands Zangkoor) haar jaarlijkse
Zangfeest in het Brusselse Sportpaleis, iets waar van oudsher
de Vlaamse politieke en economische top aanwezig is (vnl.

...). Dillen en de JNG grijpen dit aan om er een amnestie-
-feest van te maken, waar ze ook in slagen. Na het Zangfeest
trekken VMO'ers de stad in om er te demonstreren en raken
slaags met protesterende verzetslieden en oorlogsslachtof-
-fers. Daags nadien wordt de anti-fascistische actie veroor-
-deeld door de Standaard, krant voor economische, politieke,
en geregeld ook kollaboratiebelangen. Januari '53 houdt JNG
in Gent een herdenkingsplechtigheid voor Reimond Tollenaere,
waarbij Karel Dillen nogmaals zijn hoop op de vestiging van
een 'Nieuwe Orde' in Europa uitspreekt. Dillen zorgt er ook
voor dat het traditionele Zangfeest van het ANZ opnieuw een
uiterst rechts feest wordt, en hij wil hetzelfde doen met de
IJzerbedevaart.

Op de IJzerbedevaart van '53 worden pamfletten uitge-
-deeld waarin jongeren opgeroepen worden tot de VMO toe te
-treden, "die al over bijna heel Vlaanderen afdelingen telt".
Als protest hiertegen wordt er op 25 oktober '53 een demon-
-stratie georganiseerd te Diksmuide. Men wil er een anti-
-fascistische betoging houden en daarna naar Breendonk rijden
om er de slachtoffers van de nazi-terreur te herdenken.
Extreem-rechts ziet dat echter niet zo zitten, en velen pro-
-beren die dag de rijkswachtcontroles te verschalken. Verschei-
-dene VMO-leden (o.a. Führer Wim Maes) worden aangetroffen in
het bezit van wapens. In Diksmuide demonstreren zo'n 4300
anti-fascisten uit het hele land, maar er zijn ongeveer even-
-veel rijkswachters nodig om de fascist in toom te houden.
Amper 8 jaar na WO 2 terroriseert extreem-rechts terug de
-straat. Dat zo iets mogelijk is, is vooral te danken aan de
-laksheid en de stilzwijgende medewerking van de CVP en de
-overheid, die het ontstaan en de demonstraties van allerlei
-extreem-rechts en duidelijk nazistische partijen en groepe-
-ringen (zoals de V.C., JNG, VMO, ...) oogluikend toelieten.
Een belangrijke rol bij de heropleving van extreem-rechts
speelde ook De Standaard, die geen gelegenheid onbenut liet
om haar sympathie voor de kollaboratie breed in haar kolom-
-nen uit te smeren. Zelfs extreem-rechts amnestiepleiters als
Karel Dillen konden op haar steun rekenen.

Intussen hadden de verkiezingsuitslagen wel het bewijs
geleverd dat de V.C. als pure anti-repressie-partij geen
elektorale doorbraak kon forceren. Frans Van der Elst, een
advokaat die zich een reputatie had opgebouwd als verdediger
van een aantal belangrijke kollaboratiefiguren, ziet dit in
en op 2 maart '54 slaagt hij erin de Christelijke Vlaamse
Volksunie (de huidige V.U.) tot stand te brengen, uit een
principeel akkoord tussen de V.C., het Boerenfront, en het
Algemeen Christelijk Middenstandsverbond. Om de elektorale
basis te verbreden is het nodig om niet louter en alleen
amnestie in het vaandel te voeren, de partij laat ook het
Diets-separatistische streven om Vlaanderen staatkundig met
Nederland te verenigen varen. Dillen ziet dit met lede ogen
aan en stort zich op andere initiatieven. De JNG en Dillen
plaatsen zich buiten de VU en zien meer heil in een zuiver
extreem-rechts beweging. In deze periode worden ook de
eerste pogingen gedaan om een neo-fascistische internationale
van de grond te krijgen. Zo ontstaat de Mouvement Social

kwaaide vriendschapsverhouding tussen politici, cops en pers komt vooral bij de duidelijk aan de oppervlakte. Zo komt het vaak dat antifascistische betogers willekeurig in elkaar gemept en gearresteerd worden door de politie, terwijl een eindje v. fascisten met de knuppel in de hand staan te keuvelen met hun geuniformeerde v. Als je er 's anderendaags de kranten wat wordt daarover echter met geen woord wel vind je sensationele plaatjes over betogingen tussen flikken en anti-fascisten. Onder de noemer van democratie en vrije betoging knokploegen mogen demonstreren die gegripen liefst zo vlug mogelijk zouden a en schijnt echter normaal te zijn. Het is een heel geval typerend voor de hypokrisie en corruptie van het slag mensen dat dit leuk en de bestuurt.

betoging, 22 februari 1990

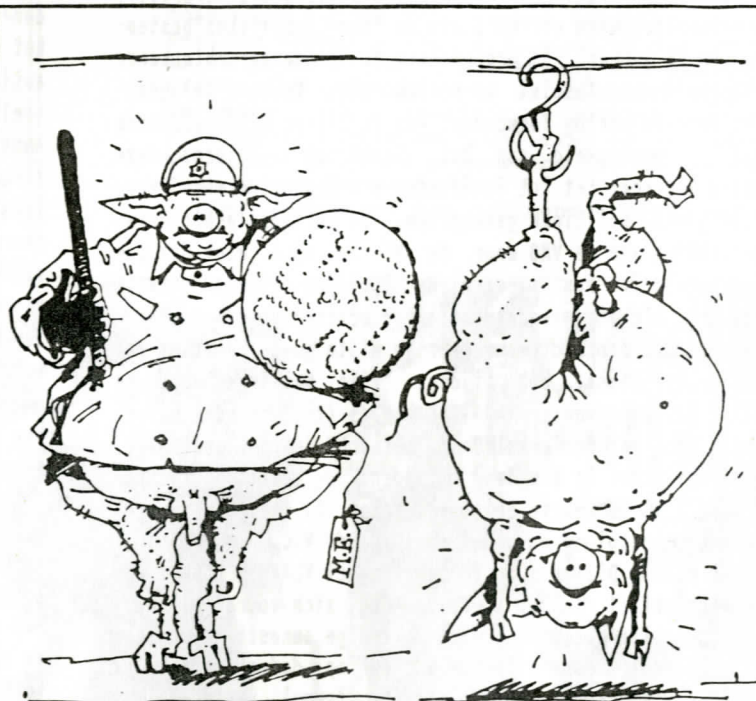
Op zaterdag 22 februari had in Antwerpen een van het extreem-rechts NSV plaats. NSV (Nationalistische Studentenvereniging) kan zowat studentenorganisatie van het Vlaams Blok worden, en heeft zich reeds meerdere keren opmerken door gewelddadige aanvallen op sociale jeugdhuizen en migrantekoffies, een moordpoging op een jonge Marokkaan, Marokkanen in hun eigen land thuishoren". '89 werd in kaffee 'het Kroegske' (het kaffee van NSV) te Antwerpen de 100ste dag van Adolf Hitler gevierd, waarbij de uitgedost waren in nazi-uniformen. Het motto "dit kan niet langer" werd door de waaier van antiracistische en antisocialistische organisaties opgeroepen voor een betoging op dezelfde dag, eveneens in Antwerpen. Beide betogingen waren toegelaten door het stadsbestuur en gingen door volledig gescheiden parkoers. De betoging verliep heel rustig, en er waren zo'n 1200 betogers. Na de betoging trokken een 300tal betogers naar de Sjob, een links jongerenkoffie waar regelmatig het mikpunt is van extreem-rechts aanvallen. Na enkele minuten werd de groep echter uiteengedreven door de politie. Door een veel minder sterke reactie van de betogers werd de hele groep los van mekaar, en verspreiden in kleine groepjes verspreid over de straten, waardoor ze een ideale omgeving voor de politiewillekeur en de facho's. Een aantal mensen werden willekeurig opgepakt (kunnen de weer mooi hun fochters aanvullen). Het moment dat dit gebeurde was de NSV nog volop aan de gang. De groep uit elkaar gedreven werd is de wijten aan een veel te panieke reactie van mensen op de komst van de betogers. Er lopen toevallig 200 à 300 mensen bij elkaar die onderling geen contact maken over hoe te reageren op deze situaties. Nochtans, als je de talrijke groep bent en goed te organiseren (door bv. met de armen ingesloten) in één blok kan de politie zomaar uit elkaar drijven, en staat zelfs sterker dan de flikken. Het is met meer bent. Laat je dus niet afleiden door uniformen met matrasjes. Het is op je afkomen. Het is al groepjes mensen zijn dan toch de weg gegaan naar de Sjob, waarbij tot confrontaties met flikken en gearresteerd is. Daarbij zijn opnieuw willekeurig gearresteerd en in elkaar gemept (zowel door de flikken als de facho's).

De betoging van de NSV-betoging ging door en groot deel van de extreem-

Blok, dat op een paar honderd meter van de Sjob gelegen is, waar ze rustig een praatje kondensslaan met de flikken. Later op de avond hebben kleine groepjes fascisten de Sjob aangevallen, waarbij de mensen die in en voor de Sjob aanwezig waren (die dus aangevallen werden) door de politie van straat gedreven. Een paar mensen zijn daarbij door de flikken in elkaar gemept en opgepakt. In de pers is vrij weinig verschenen over de betoging, ondanks het feit dat de tegenbetogers met veel meer waren dan de facho's (zo'n 400 facho's).

zaterdag 12 mei: betoging tegen de toenemende verrechtsing in Europa te ANTWERPEN

Tenslotte: nog veel leesgenot met de rest van dit mens-erger-je-niet dossier.



→ **ALLE VARKENS
EINDIGEN
ALS HAMMEN!**

een tijdschrift dat Dillen en de JNG van '56 tot '75 uitgeven, verschijnt een belangrijke bijdrage van een van de kopstukken van de MSE. Verder propageert Dietsland-Europa de Heel-Nederlandse gedachte.

2. EEN HAAT-LIEFDE VERHOUDING MET DE VU

In 1956 haalt extreem-rechts in Frankrijk zo maar eventjes 12 % van de stemmen (één van de verkozenen dan is ... Jean-Marie Le Pen). De Volksunie en voorzitter Van der Elst willen naar het voorbeeld van hun Franse geloofsgenoten meer de extreem-rechts toer op, en Karel Dillen krijgt weer hoop. Begin '57 wordt hij aangesteld als voorzitter van de VU-jongeren. De VU zoekt aansluiting bij de rechtse vleugel van de CVP, en haar eigen extreme rechtse vleugel wordt versterkt door twee ex-VNV'ers (VNV was een fascistische en collaboratie-partij), en door VMO'er Wim Maes. Van dan af gaat de VMO een cruciale rol spelen als plak- en propaganda-ploeg van de VU.

De onafhankelijkheid van voormalig Belgisch Congo in '60 zorgt in België ook voor het ontstaan van allerlei extreem-rechts groeperingen. Medewerker van één van die verenigingen is J.F. Thiriart, bezieler van Jeune Europe, waarvoor Dietsland-Europa bewondering toont. Eind '60 is er de historische staking tegen de eenheidswet, en de arbeidersstrijd laait hevig op. Vlaams extreem-rechts heeft het niet zo begrepen op deze "rode terreur", en wakkert liever de taalstrijd nog wat aan, wat zich vertaalt in elektorale winst voor de VU.

Dankzij de opflakkerende taalstrijd heeft de VMO in de periode '62-'63 meer dan een stevige voet in de VU. Beiden organiseren geregeld samen activiteiten, vooral dodenherdenkingen waarbij men collaborateurs en oorlogsmisdadigers bewierucht als Vlaamse helden (vooral Dillen speelt hierbij een grote rol als redenaar en demagoog). Met de gewelddadige confrontaties van de VMO met politie en Franstaligen is echter niet iedereen gediend, en VMO wordt door de VU voor de keuze gesteld: of het politieke gezag aanvaarden, of oprotten. Eind '63 wordt de VMO terug ingelijfd bij de propaganda-ploeg van de VU, onder de nieuwe naam Volksunie Militanten (V.U.M.).

Het mag er dan al op lijken dat extreem-rechts opgelost is in de "nette" VU, niets is minder waar. Dillen blijft de VU wantrouwen, en vanaf '62 wordt hij actief in Vere Di. Ideologisch ligt Vere Di in het verlengde van nationaal-socialistische bewegingen uit WO II. Vere Di houdt dan ook regelmatig huldmanifestaties voor oud-nazi's en -kollaborateurs (o.a. priester-kollaborateur Cyriel Verschaeve, SS'er Verbelen, ...), en van overheidswege wordt daartegen op geen enkel moment iets ondernomen. Dillen en Vere Di hebben het vooral voor een autoritair katholicisme en korporatisme. Progressieve gelovigen en de arbeidersbeweging worden door hen dan ook als linkse ketterij beschouwd. Vere Di heeft in eigen land niet zo'n grote aanhang maar poogt dit te compenseren door internationale aansluiting te zoeken. In hun streven naar Europese samenwerking blijven ze trouw aan de grondgedachte die Karel Dillen als volgt formuleert: "Indien fascisme en nationaal-socialisme kunnen worden aangepast aan de naoorlogse democratische omstandigheden, vormen zij de enige krachten die een werkzaam tegenwicht tegen het communisme bieden; alleen zo is er kans op behoud van de cultuur

toegeroepen aan links en de arbeidersbeweging". Vere Di onderhoudt goede betrekkingen met buitenlandse neo-fascistische partijen als de Nederlandse Volks-Unie (NVU) van Joop Glimmerveen, de Duitse Nationaldemokratische Partei Deutschlands (NPD) en de Italiaanse Movimento Sociale Italiano (MSI). Ideoloog van Vere Di is Koelander Raes (nu Vlaams Blok-kader).

De strijd tegen de mijnsluitingen van Zwartberg (begin '66) lijkt echter het begin te zijn van een verheving van de sociale strijd, tot grote woede van Dillen en co. Tegelijkertijd vindt er duidelijk een verlinking van de jeugd plaats. Ten eerste is er het succes van de anti-atoommarsen, en ten tweede is er de strijd rond de overheveling van de Franstalige afdeling van de Leuvense universiteit. Daar ontwikkelt zich een brede strijd onder het motto "arbeiders, studenten, één front" die al gauw het bekrompen nationalisme van "Valen buiten" overstijgt. Het studentenprotest veroorzaakt in '68 de val van de regering Vanden Boeynants, en vele jongeren worden door de rijksmacht naar links "geschopt". Ook het politieke landschap wijzigt zich onder invloed van de tijdsgeest, en zelfs de VU neemt een bocht naar links. Extreem-rechts voelt de grond zowat onder zijn voeten wegzinken, zeker als de partijtop van de VU (vooral onder druk van de toenemende kritiek van de basis op VMO) Dillen duidelijk maakt dat ze schoon genoeg hebben van de VMO en haar extremistische geweld. In een poging het tij te keren, gaan VMO en Vere Di nog nauwer samenwerken, en ze zetten een grootscheepse amnestiekampagne op touw (amnestie is lang het belangrijkste bindmiddel geweest tussen uiterst rechts en "fatsoenlijk" rechts, waarbij ze erin slagen heel wat prominente Vlamingen achter zich te krijgen. VMO-leider Wim Maes zal het echter niet meer meemaken: hij overlijdt enkele weken voor de meeting).

Na zijn dood neemt Bert Eriksson het VMO-roer over. Eriksson, gewezen Hitlerjugend-lid en Korea-veteraan zal van de VMO pas goed een paramilitaire organisatie maken. Met de gewelddaden van de VMO neemt echter ook de ergernis binnen VU-kringen toe. VMO-fan Dillen mag nog éénmaal het grote woord voeren op een VU-manifestatie, maar daarna trekt hij zich terug in Dietsland-Europa en Vere Di, die vanaf '68 volkomen versmelten. Tijdens de verkiezingsstrijd van '70 worden vier plakkers van het FDF zwaar aangepakt door een negenkoppige VU-plakploeg, onder wie enkele VMO'ers. Eén van hen, de Brusselaar Georgin, overlijdt als gevolg daarvan aan een hartaanval. Voor de VU is de maat vol, en op 12 juli '71 ontbindt Bob Maes, onder druk van de partijtop, de VMO. Tegelijkertijd wordt de extreme rechtse vleugel van de VU naar de Senaat "verbannen". Dillen schrijft de VU definitief af en maakt zich klaar om zijn volgelingen buiten de VU te organiseren.

3. DE SLOTFASE VAN DE STRIJD: HET VLAAMS BLOK

Op 2 juli '71, amper een maand na de ontbinding, richten Bert Eriksson en oud-Oostfrontier Piet Peeters de VMO opnieuw op. Tegelijkertijd wordt onder impuls van Karel Dillen en zijn vrouw, M. Koninckx, een v.z.w. "Stracke-noodfonds" opgericht, dat later zal dienen om processen van VMO'ers te financieren. Stichtende leden zijn o.a. VMO-oprichter Bob Maes, Leon Rochtus, notoir neo-nazi en directeur van de Parisbasbank, en Robert Orlent, lid van Almani (een syndikaat dat enkele grote eigenaars van de Kredietbank verenigt). De brug

pitaal en extreem-rechts is dus eens te meer geen het aanbevelingskomité zetelen een aantal promilaborateurs, professoren, en bekende Vlamingen. Het kan zich meteen nuttig maken voor de 'Negen van La-VU-VMO-plakploeg die de Brusselaar Georgin vermoord negen komen na drie maand voorarrest vrij en krijtraf die overeenstemt met het voorarrest. Voor het eft ook het VU-blad 'WIJ' een steunfonds opgericht. ke-noodfonds helpt ook de nieuwe VMO financieel in , én financiert het VMO-blad 'Alarm'. Die nieuwe VMO h openlijk (zowel in haar ideeën als in haar uiter-schijning) fascistisch, en haar ideologie getuigt risch anti-kommunisme, en de 'Vlaamse zaak' raakt eerop de achtergrond. Maar aanleiding van de ar-van een gynaekoloog die een abortus uitgevoerd had rkracht gehandikapt meisje begint uiterst rechts, ding van Pro Vita, aan een kruistocht tegen de ars van onge-boren kinderen'. De VU keurt echter een goed dat abortus alleen in 'uiterste noodgevallen' en extreem-rechts kant zich onmiddellijk tegen de aanleiding van het abortusstandpunt en de demokra-binnen de partij, willen sommigen binnen extreem-nieuwe zweepartij oprichten, maar Roeland Raes en len achten de tijd daarvoor nog niet rijp en zien in de oprichting van een 'radikaal Vlaams Front'. eiding van het nakende VU-kongres organiseren Vere len in oktober '73 een Vlaams-nationale Landdag, die de installatie van een 'Vlaams Nationale Raad' t beoogde effect op de VU blijft helaas achterwege, ude partij-top wordt afgedankt en de meer progres-o Schiltz komt aan het hoofd van het partijbestuur. Di en VMO in een betoging te Halle (november '74) in

MILLIONEN
stehen hinter mir



paramilitaire uitrusting defileren, voorafgegaan door een legerjeep, stappen het ANZ (Algemeen Nederlands Zangverbond) en TAK (Taal Aktie Komite) uit de VNR, die dan ook wegvalt als bindmiddel tussen de verschillende extreem-rechts en neo-fascistische groeperingen.

In april '74 volgt Xavier Buisseret (momenteel propagandaleider bij het Vlaams Blok) Bert Eriksson op als VMO-leider. Volgens Buisseret moet de VMO een 'verweerkorps blijven tegen de morele ondermijning van onze toekomstige Vlaamse staat en tegen het gevaar van de linkerzijde'.

In 1974 breekt de economische crisis uit, en extreem-rechts acht de tijd gekomen om een anti-migrantenhetze te starten. Het VMO-blad Alarm publiceert een migrantenprogramma dat bol staat van de racistische vooroordelen en leugens. Deze racistische kampanje gaat gepaard met toenemende aanvallen op links, de arbeidersbeweging, en de werklozen. VMO en Buisseret willen eens en voor altijd schoon schip maken met links in Vlaanderen. Daden blijven niet uit, en in oktober '75 schoppen ze enkele linkse studenten en AMADA-aanhangers in het ziekenhuis. Wim Jorissen (gewezen sekretaris van de VU) heeft intussen genoeg van de progressieven binnen de VU en zal zich voortaan wijden aan het promoten van Zuid-Afrika en zijn apartheidsbewind. Hij ligt dan ook aan de basis van resp. de interparlementaire vereniging 'België - Zuid-Afrika' en Protea, twee pro-apartheidslobby's.

De nieuwe, progressievere koers van de VU zorgt binnen Vere Di voor verdeeldheid over de te volgen strategie. Dillen is van oordeel dat er een nieuwe partij moet komen, en eind '75 trekt hij zich terug als voorzitter van Vere Di en verlaat (met een deel van de redactie) Dietsland-Europa om met een gelijksoortig blad te beginnen (Ter Waarheid). Begin '76 richt Luk Vermeulen, gewezen aktiechef van Vere Di, 'Voorpost' op, met Roeland Raes als voorzitter, omdat hij van oordeel is dat er meer met de vuisten en minder met de hersens moet gepraat worden. In dezelfde periode wordt de 'Nationalistische Studenten Vereniging' (NSV) opgericht door Edwin Truyens. NSV ontpopt zich als het studentenfiliaal van Vere Di, en wordt gefinancierd door het 'Moordstar-fonds', een stichting van de verzekeringsmaatschappij 'De Moordstar en Boerhaave', waarvan Roeland Raes kaderlid is. En eind '77 verlaat Buisseret de VMO, om opnieuw opgevolgd te worden door Bert Eriksson. Buisseret lanceert Haro, 'maandblad voor de conservatieve revolutie'. Een van de medewerkers is Roeland Raes, en inhoudelijk is het één en al verheerlijking van het nazisme.

In april '77 komt het tot vervroegde verkiezingen, nadat stakingen tot de val van de regering Tindemans geleid hebben, en de VU mag mee gaan onderhandelen met het oog op regeringsdeelname. Op 25 mei '77 ondertekenen de partijvoorzitters het 'Egmontpakt', en op 28 mei keurt de VU-partijraad het Egmontakkoord goed. Op 3 juni wordt de regering Tindemans 2 geïnstalleerd, met twee VU-ministers. Het Egmontakkoord wordt al direkt verguisd door de Vlaamse 'kultuur- en strijdverenigingen' die in hun angstvisioenen Vlaanderen zien overspoeld worden door Franstaligen. Vooral de driedelige gewestvorming en de faciliteiten (inschrijvingsrecht) voor de Brusselse randgemeenten zint hen niet. De anti-Egmontagitatie kan van start gaan, op gang getrokken door Paul Daels en Clem de Ridder, twee prominente Protea-leden. In dit klimaat van agitatie kondigt Lode Claes, een gewezen kollaborateur, aan dat hij de VU verlaat en een nieuwe partij wil stichten. Ook Karel Dillen maakt bekend dat hij een nieuwe partij wil oprichten.

Het Egmontverzet is voor extreem-rechts de gedroomde kans om

strijd, alhoewel groeperingen als VMO en Vere Di de voorbije jaren meer begaan waren met neo-fascisme dan met Vlaanderen. Maar het verzet tegen het Egmontpakt groeit, en in september '77 wordt het Egmontkomite gesticht, en met het NSV en Voorpost is extreem-rechts goed vertegenwoordigd. Ondertussen lopen de besprekingen tussen Claes en Dillen niet zo vlot. Beiden hebben ze verschillende ideeën over de op te richten partij, en beiden zien zichzelf als leider van de nieuwe extreem-rechts formatie. Dillen ziet de partij als de politieke vergaarbak voor extreem-rechts organisaties als Vere Di, Voorpost, VMO, NSV, ..., terwijl Lode Claes een breed konservatief elektoraat wil bereiken. Beiden gaan tenslotte hun eigen weg. Dillen richt op 1 oktober '77 de Vlaams Nationale Partij (VNP) op. Propagandaleider wordt pur sang fascist Xavier Buisseret (een functie die hij nu nog steeds bij het Vlaams Blok uitoefent); in het VMO-blad propageert hij een regelrechte burgeroorlog tegen de franstaligen, en recent werd hij veroordeeld wegens het in elkaar slaan van homo's. Op 19 november sticht Lode Claes zijn Vlaamse Volkspartij (VVP). In de VVP zijn, naast een aantal intellectuelen, het kollaboratiemilieu en extreem-rechts ruim vertegenwoordigd. Deze verdeeldheid is echter niet zo gunstig voor de expansie van extreem-rechts, en dankzij de bemiddeling van oud Waffen-SS'er van Boghout gaan de twee partijen een jaar later met een gezamenlijke lijst, onder de naam 'Vlaams Blok', de verkiezingen van '78 tegemoet. VMO en Vere Di voeren een felle kampanje voor het Vlaams Blok en tegen de VU. Deze laatste probeert de schade nog enigszins te beperken door een aantal extreem-rechts oudgedienden (Bob Maes, Jef Valkeniers, ...) verkiesbare plaatsen te geven. Ondanks deze ruk naar rechts verliest de VU zes kamerzetels, het Vlaams Blok daarentegen heeft zijn eerste kamerzetel (Karel Dillen). Kort daarop trekt Lode Claes zich terug, en op 28 mei '79 fusioneert de VNP definitief met de VVP, en het Vlaams Blok wordt gesticht. Stichtende leden zijn o.a. Piet Bocken en Reginald Jacobs (Vere Di), Roeland Raes (idem en Voorpost), Edwin Truyens (NSV), Xavier Buisseret (VMO) wordt propagandaleider, Karel Dillen voorzitter en Roeland Raes ondervoorzitter.

Op 31 mei '79 wordt het Vlaams Blok met een feestelijke perskonferentie aan het publiek voorgesteld. De Vlaamse neo-fascisten weten zich opnieuw gedekt door een politieke, legale partij, totstandgekomen dankzij de steun van het kapitaal, en gedekt door politiek en gerecht. Arm Vlaanderen.



GEROLF ANNEMANS

KAREL DILLEN

Racisme is meer dan een samenzwering van

DE DOORBRAAK VAN EEN RACISTISCHE PARTIJ

Hugo Gijssels

1. HET RESERVOIR VAN EXTREEM-RECHTS

Het Vlaams Blok (VB) biedt politiek onderdak aan aktivisten van de meest diverse extreem-rechts en neo-fascistische groeperingen in Vlaanderen, wat zich weerspiegelt tot in de top van de partij. Deze figuren spelen niet alleen een individuele rol in de leiding van de partij, de organisaties die ze vertegenwoordigen vormen voor het Vlaams Blok het reservoir bij uitstek waaruit massaal leden worden gerekruteerd.

Zo spelen een aantal VMO-leiders een belangrijke rol in het VB, o.a. Bert Eriksson, boezemvriend van Karel Dillen, Kamiel van Damme (ex-kollaborateur), Luc Vermeulen (ex-VMO en stichter van Voorpost), en Xavier Buisseret. Bert Eriksson is de man die verantwoordelijk is voor de paramilitaire uitbouw van de VMO, en onder zijn leiding bouwt de VMO een bijzonder gewelddadige reputatie uit. In 1980 wordt echter een parlementaire onderzoekskommissie geïnstalleerd die de 'naleving van de wet van 19 juli '34 waarbij privé-milities verboden worden' moet gaan onderzoeken. VMO voelt zich daardoor echter niet bedreigd en de gewelddaden gaan gewoon door. Uiteindelijk worden in '80 de afzonderlijke dossiers samengevoegd en in één proces behandeld. Ook tijdens het proces is het duidelijk dat VMO en VB geregeld hand- en spandiensten voor mekaar leveren. VMO als knok- en plakploeg van het Vlaams Blok, terwijl het VB voor financiële, morele, en politieke steun zorgt. Zo zijn er voor de proceskosten minstens drie steunfondsen: als eerste het Stracke Woodfonds, als tweede de v.z.w. Hulpkomité voor Nationalistische politieke Gevangenen (HNG, opgericht door VMO'ers, huidig beheerder Werner Van Steen), en het Uilenspiegelkomité, dat opgericht is door het VB (wordt gedirigeerd door Filip Dewinter en Francis Van den Eynde, Voorpostleider en Gents gemeenteraadslid voor het VB).

In het midden- en bovenkader van het VB komen heel wat personen voor die hun ideologische sporen verdienen in de rangen van Vere Di, het maandblad Dietsland-Europa en aktiegroep Voorpost.

Het basisprogramma van Vere Di, de brochure 'Vere Di-Nationalistische Grondslagen' vertoont overigens opvallend veel gelijkenis met het politiek programma van het Vlaams Blok, wat Karel Dillen ook volmondig toegeeft in een interview met het weekblad Knack. De invloed van Vere Di strekt zich ook verder uit via de mantelorganisatie Grensland (een v.z.w. die jeugdkampen organiseert) en het Aktiecentrum Delta (is fel antikommunistisch en werkt samen met VMO, Vere Di, en de Antwerpse NEM-club -Nouvelle Europe Magazine is een extreem-rechts tijdschrift).

Voorpost is in '76 ontstaan uit Vere Di, onder leiding van Luc Vermeulen, en bouwde zich vrij snel een gewelddadige reputatie op. Voorpost organiseert geregeld pro-apartheidskampanjes, verspreidt boeken via haar Boekendienst, en heeft als bijhuis de v.z.w. Avondland (op hetzelfde Antwerpse adres als de Boekendienst gevestigd) die extreem-rechts affiches, vlaggen, nazi-kentekens en ander fraais verspreidt. De voorbije jaren werd Voorpost meer en meer een feitelijk onderdeel van het VB. Zo bestaat de leiding van Voorpost bijna volledig uit Vlaams Blok-leden, en omgekeerd hebben een aantal Voorposters mandaten binnen het Vlaams Blok (o.a. Filip Dewinter,

erzaamt over progressieve organisaties, personen eiten, onder een verschillende naam, maar op het es gevestigd en geleid door dezelfde Jan Stalmans, Dieudonné. (ex-VMO'er)

B laat ook de jongeren niet links liggen, en dan ook goede relaties met de extreem-rechtse verenigingen 'Katholiek Vlaams Hoogstudentenver- V), 'Nationalistische Studentenvereniging' (NSV) alistisch Jong Studenten Verbond'(NJSV). Het VB ighen heel wat figuren gerekruteerd die hun poli- ing in deze organisaties kregen, zo o.a. parlemen- ip Dewinter en Gerolf Annemans, en partijkader ens, oprichter van NSV-NJSV. Midden jaren '70 entse en de Antwerpse afdeling van het KVHV uitge- een extreem-rechtse en militante Vlaams-nationale nisatie. De motor achter deze verrechtsing was de praeses Edwin Truyens (lid van Vere Di en medewer- etsland-Europa). Na een machtsstrijd om het leader- de meer gematigde Bart Vandermoere (eveneens mede- Dietsland-Europa) verlaat Truyens het KVHV en n '76 het NSV op. In '82 slorpt het NSV de 'Vlaamse Aktiegroep' op en vormt deze om tot NJSV. In de ijn NSV-NJSV één organisatie. Hun ideeëngoed ver- veel overeenkomst met dat van Vere Di en VB. Ze enen op de steun van Voorpost, VMO, Vere Di, en VB, rd ook omgekeerd. In '83 werd Filip Dewinter voor praeses voor het NSV-NJSV Antwerpen, dat in die volueerde naar een harde, radikaal anti-marxistische ische rechtsgroep.

In zijn er ook nog de 'Alte Kameraden', zoals Hugo e noemt. Uit de vorige hoofdstukken van dit boek is leken in welke mate het kollaboratiemilieu, lees leuwe nazi's, mee aan de wieg van het VB stonden en an de kaders ervan leverden. Om de duurzaamheid van e te verzekeren associeert het VB zich, al dan niet met een aantal specifieke organisaties waarin gewe- ronters en andere wegens kollaboratie veroordeelden ighen. Zo is er het tijdschrift 'De Schakel', waar- t VB-maandblad regelmatig abonneringsoproepen ver- 'De Schakel' is opgericht door een aantal oorlogs- s die naar Latijns-Amerika uitgeweken zijn. Verder k nog het 'Sint-Waartens-fonds' en de meer militan- ertog Jan van Brabant'. Beiden verenigen oud- trijders, en in hun tijdschriften (resp. Berken- eriodiek Contact) verschijnen geregeld virulent ische bijdragen, wordt zowel het oude als het he- nazisme verheerlijkt, én wordt de holocaust afge- én gigantische leugen. Tenslotte is er ook nog de e 'Broederband', die een gelijknamig tijdschrift inhoudelijk ongeveer gelijk aan hogergenoeemde ten). Broederband werpt zich op als overkoepelende e van Vlaams-nationale vriendenkringen en als ideo- fgenaan van de Nieuwe Orde-partij VNV (Vlaamsch Verbond).

ISME VERDRINGT DE 'VLAAMSE ZAAK'

Wellicht voldoende bekend dat het Vlaams Blok in de belangrijkste motor was en is van de introduk- racisme als strategie in de plaatselijke en olitiek. Hoewel racisme steeds een handelsmerk van eweest, speelde dit in de beginjaren van de partij alanarische strategische rol. Toen werd de vroom-



delingenproblematiek weliswaar als 'zeer prangend' omschreven, maar tijdens de eerste partijkongressen stond het thema niet op de agenda. Het was vooral door de toenemende invloed en de vrijwel volledige assimilatie van neo-nazistische organisa- ties als VMO, Voorpost en Vere Di dat de Vlaamse problematiek naar de achtergrond gedrongen werd door de hetze tegen de migranten.

De verkiezingssuccessen van Front National in Frankrijk sterkten de leiding van het VB in de overtuiging dat de migrantenproblematiek ook in Vlaanderen een belangrijk strategisch wapen kon worden, en dat men van Le Pen één en ander kon leren. De grondleggers van deze ommezwaai (Karel Dillen, Roeland Raes, en Eric de Lobel) gingen daarbij echter niet over één nacht ijs. Pas toen bleek dat de wet Moureaux van juli '81, die racisme en xenofobie strafbaar zou moeten stellen, voldoende achterpoortjes bood, werd het licht op groen gesteld. De basis van het huidig 'migrantenprogramma' van het VB werd gelegd op het zesde partijcongres, gehouden op 25 maart '84 in het Kongrespaleis te Brussel. Migrant en zouden meer werkloos zijn, zouden meer profiteren van sociale uitkeringen, en zouden criminelier zijn dan Belgen. Schiller, Nietzsche en Aristoteles werden erbij gesleurd om aan te tonen dat het goed en normaal is dat mensen en rassen ongelijkwaar- dig zijn. Het programma dat die dag door het kongres aanvaard werd 'ter oplossing van het gastarbeidersvraagstuk' werd kort en bondig samengevat in de slogan '400.000 werklozen, waarom dan nog gastarbeiders', wellicht naar analogie met de Duitse NSDAP die begin jaren '30 de verkiezingen inging met de slogan '500.000 werklozen, 400.000 joden'. Het VB-programma inzake migranten vertoont overigens een opvallende gelijkenis met de nazi-standpunten inzake migranten zoals die door VB- inspirator Edgard Delvo werden verwoord.

Om dit programma bij een ruimer publiek ingang te doen vinden werd een extra nummer van het VB-maandblad, integraal gewijd aan de migrantenproblematiek, op 100.000 exemplaren ver- spreid, en schakelde het VB haar televisiezendtijd in. Ondanks verzet tegen de racistische inhoud van het programma werd het anderhalve week voor het kongres, met inbegrip van een aantal gewraakte passages uitgezonden op de BRT.

Het was de VB-leiding duidelijk dat ze ongestraft alle racistische registers kon opentrekken, en ze ging de verkie- zingskampagne van '87 in met de slogan '500.000 werklozen, waarom dan nog gastarbeiders'. De racistische campagne bleek een elektorale succesformule, en het VB veroverde in één klap vier provincieraadszetels, twee kamerzetels en een senaatsze- tel. Na deze bijzonder succesrijke verkiezingen werd de 'operatie charme' ingezet. Dit hield in dat de partij zich van haar racistisch etiket wou ontdoen. De partij dreigde met processen tegen iedereen die opmerkingen over haar racisme durfde te maken, zich daarbij beroepend op... de wet die racistische uitlatingen strafbaar stelt. De korrelatie tussen de racistische campagne en het elektoraal resultaat blijkt in elk geval uit de resultaten van een onderzoek dat door Dimarso Gallup Belgium gevoerd werd in opdracht van De Standaard. Volgens Dimarso Gallup kan met inachtneming van de regels van de statistiek gezegd worden dat bij 71 tot 86

Op de volgende bladzijden volgen dan een aantal VB-pam- fletten die blijk geven van virulent racisme, o.a. het pamflet dat door BRT-journalist Gui Polspoel voorgelezen werd in het programma Konfrontatie, daags na de gemeenteraads- verkiezingen van oktober '88. De uitslag van die gemeente- raadsverkiezingen zette de hele politieke wereld in rep en roer: het VB haalde in totaal 23 gemeenteraadszetels, waarvan 10 in Antwerpen alleen al. De dualiteit tussen de hang naar respectabiliteit en de praktijk van alledag bracht ook het bestaan van verschillende stromingen - en spanningen - binnen het VB aan het licht. Zo nemen op een paar maand tijd Jaak Peeters, partijsecretaris, en Geert Wouters, lid van de partijraad, ontslag. Peeters verklaart dat hij heeft moeten zwichten voor de 'Dewinter-clan'. Deze clan geldt als de fraktie die in feite Jean-Marie Le Pen aanhangt en die steeds meer aan invloed wint, waardoor de Vlaamse zaak steeds meer op het achterplan raakt. De onvrede leidt begin '89 tot een openlijke breuk tussen de Heel-Nederlandse vleugel en de partij.

3. DE GRONDBEGINSELEN VAN HET VLAAMS BLOK

Maast de migrantenproblematiek, bestaan de grondbegin- selen van het VB uit standpunten omtrent solidarisme, het ongeboren leven, onderwijs, bewapening, en media. We laten ze hieronder even de revue passeren.

Eén van de belangrijkste hoekstenen van de ideologie van het VB is het solidarisme. Het VB heeft de oude definitie van Verdinaso-leider Van Severen hieromtrent in een nieuw kleedje gestopt. Een citaat: 'Tegen terneerdrukkend en verdrukkend marxisme en kollektivisme in, tegen individualiserend en egoïstisch liberalisme in, verwerpt het VB alle klassenstrijd en alle uitbuiting. Gemeenschap en enkeling kunnen enkel baat hebben bij een dienende samenwerking van allen, jong en oud, van alle geledingen, beroepen, standen, welke in een volksgemeenschap leven en werken'.

In de politieke praktijk zijn volgens het VB vooral de vakbonden de grote kwaaddoeners; de partij wil ze dan ook zodanig aan banden leggen dat ze compleet machteloos worden. Verder moet ook het 'sociaal profitaat' (bedoeld wordt mensen die leven van een uitkering) het ontgelden, en dan vooral de werkloze vrouwen. Het afwijzen van de 'uitwassen van het kapitalisme' blijkt in werkelijkheid alleen maar een dekmantel te zijn om des te flagranter de belangen van de werkgevers te kunnen verdedigen tegen de werknemers, de sociaal verzekerden en de vakbonden.

Een ethische stellingname is voor het Vlaams Blok een simpele kwestie. Abortus is kort en goed moord, en daarmee is de kous af. Het gezin wordt verheerlijkt als dé hoeksteen van onze maatschappij, en al wat daarvan afwijkt mag niet. Zo baarde het VB de voorbije jaren een aantal wetsvoorstellen die seksualiteit onder minderjarigen strafbaar wil stellen, en die voorzien in een volstrekt verbod op de activiteiten van groepen die 'elke moraal bewust ondermijnen' (bedoeld wordt homoseksualiteit, lesbianisme, pedoseksualiteit).

Wat onderwijsproblematiek betreft, hecht de partijlei- ding veel belang aan de strijd tegen de democratisering van het onderwijs zoals dat o.a. belichaamd wordt in het ver- nieuwd secundair onderwijs (VSO). Het VSO wordt door Eric de Lobel bestempeld als 'bedrog dat gepleegd wordt door ont- wrichtende links-revolutionaire gelijkheidspedagogen, ...' en meer van dat fraais. Bekend is allicht ook de verklingskampagne

Op gebied van buitenlandse politiek en bewapeningspro- blematiek wil het VB de koude oorlog in ere herstellen. Europa moet een sterk Europa der volksgemeenschappen zijn dat zowel 'het Sovjet-imperialisme als de Amerikaanse machtspoli- tiek afwijst'. Maar zolang Europa niet een zelfstandig machtsblok met haar eigen defensie is, wordt de NAVO als de minste van alle kwalen beschouwd. En in mei '88 hield Filip Dewinter in de Vlaamse Raad een fel pleidooi pro chemische wapens. Perestroika en ontwapening zijn aan deze haviken dus niet besteed.

Ook het blanke minderheidsregime in Zuid-Afrika ligt het VB nauw aan het hart. Apartheid is voor het VB de uitdrukking van het 'levensrecht en zelfbeschikkingsrecht van de blanken', maar over het zelfbeschikkingsrecht van de autochtone zwarte bevolking wordt met geen woord gerept. Het VB voert dan ook actief campagne pro Zuid-Afrika.

Wat de media tenslotte betreft, veroordeelt het VB 'de linkse ondermijning van het openbare leven', en daarmee wordt vooral de BRT aangevallen, waar het VB niet zo'n goeie rela- tie mee heeft. VTM slaat beter aan bij het VB, maar directeur Jan Merckx is dan ook geen onbekende in extreem-rechtse krin- gen, o.a. als schrijver voor 't Pallieterke.

4. DE EUROPESE RECHTSE FRAKTIE: BIJ LE PEN OP SCHOOT

Alhoewel voor de traditionalisten, gegroepeerd rond Karel Dillen, het staatsnationalisme van Le Pen moeilijk te rijmen valt met het volksnationalisme van het VB, moet Dillen onder druk van de jonge leeuwen bijdraaien en komt er na jarenlang verzet van zijn kant toch een toenadering tussen het VB en het Front National. De toenadering tussen beiden stoelt vooral op het groot aantal programmapunten dat beiden gemeen hebben, én op het wederzijds besef dat in een ééngen- maakt Europa samenwerking tussen extreem-rechts zich als van- zelsprekend opdringt. Met het vooruitzicht op de verovering van een zetel bij de Europese verkiezingen van '89 haalt het VB de kontakten met Le Pen heel wat nauwer aan. Om in het Europees circuit te kunnen meedraaien is het voor een eventue- le VB-verkozene wenselijk onderdak te vinden in een erkende fraktie, en voor het VB komt enkel de Europese Rechtse Fraktie (ERF) van Le Pen in aanmerking. Ook voor Le Pen is de toenadering van belang, want door het overlijden van drie van zijn ERF-leden (de Italiaanse MSI-kopstukken Almirante en Romualdi, en de Griek Dimitriadis van de Griekse fascistische partij EPEN) en het afbrokkelen van zijn eigen elektorale aanhang kwam het voortbestaan van de ERF als erkende fraktie in gevaar, en meteen ook alle materiële en politieke voorde- len van zo'n fraktie. Daarnaast krijgt de fraktie van de EG ook 20 miljoen BF en twintig voltijdse personeelsleden. Zo- wel Front National als VB hebben er dus alle belang bij samen een (al was het slechts een technische) fraktie te vormen.

Het Vlaams Blok en zijn mandatarissen onderhouden ook een aantal internationale kontakten die wijzen op een bepaal- de voorkeur voor de politieke nazaten van het nazisme. Zo worden er nauwe kontakten onderhouden met de Deutsche Volks- union (DVU) en de Nationaldemokratische Partei Deutschland (NPD). De wederzijdse vriendschap tussen het VB, de DVU en de NPD is die van de 'Alte Kameraden' die nog steeds de leuze 'Meine Ehre heisst Treue!' (mijn eer is trouw) huldigen. De NPD werd in '64 door Adolf von Thadden en een groep fanatieke

leid door de raadsman van Karl-Heinz Hoffman, de be-
Führer van Wehrsportgruppe Hoffman. De DVU werd in '87
ht door de extreem-rechtse persmagnaat Gerhard Frey,
idt openlijk een neo-fascistische en anti-semitische
k. Ook met de DVU werden de banden in het kader van de
e verkiezingen nauwer aangehaald.

VLAAMSE MILITANTEN ORDE

de
VLAAMSE
MILITANTEN
ORDE

VMO I

minanten uit het kollaboratiemilieu, waaronder Karel
groeperen zich na '45 in de Vlaamse Concentratie.
tij richt in '49 de Vlaamse Militanten Orde (VMO) op,
al moet gaan dienen als knokploeg bij amnestiefeesten
het rekruteren van leden, en voor de 'verdediging' van
ase zaak. Oprichter is de latere VU-senator Bob Maes,
ike leider naamgenoot Wim Maes. De eerste activiteiten
VMO bestonden vooral uit de deelname aan koningsge-
nifestaties. Reeds in '53 worden 16 VMO-militanten
eeld wegens bezit van verboden wapens en het toebre-
slagen en verwondingen. In 1954 wordt de Volksunie
sticht en de VMO wordt een cruciaal onderdeel van deze
als knok-en plakploeg. De gewelddadige confrontaties
nсталigen en politie vallen echter niet bij iedereen
de VU in goede aarde, en eind '63 wordt de VMO inge-
ij de propagandaploeg van de VU onder de nieuwe naam
emilitanten (VUM). De gewelddaden nemen echter nog
ereiken een luguber hoogtepunt in 1970. Tijdens de
ngsstrijd wordt een plakploeg van het Front Des Fran-
s (FDF) zwaar aangepakt door een negenkoppige VU-VMO-
eg, onder het skanderen van 'Dit is een kado 't VMO'.
hen, de Brusselaar Georgin, overlijdt korte tijd
n een hartaanval. De VU, deels onder druk van de
e opinie, distantieert zich van het 'tragische in-
en op 12 juni '71 ontbindt Bob Maes onder druk van
ijtpot de VMO.

VMO II

er 3 weken later, op 2 juli '71, wordt de VMO
opgericht en wordt de leiding toevertrouwd aan Bert
n en oud-Oostfrontier Piet Peeters. Korte tijd daarvoor
er impuls van Karel Dillen het Stracke-noodfonds opge-

HET STRACKE NOODFONDS

acke Noodfonds werd opgericht op 31 maart '71, door
Karel Dillen en VMO-stichter Bob Maes. Voorzitter
v.z.w. was destijds Angela Dosfel, weduwe van WO I-
st Lodewijk Dosfel. Het Noodfonds zou ervoor zorgen
VMO voldoende financiële zuurstof kreeg om de tal-

Het Vlaams Blok 1938-1988
Het verdriet van Vlaanderen
door Hugo Gijsels en Jos Vander Velpen
EPO/HALT 1989

ning van een privé-militie,.... te boven te komen. Voor het
geld zorgden o.a. mede-oprichters Leon Rochtus en Robert
Orlent; Rochtus is een notoir neo-nazi, Parisbasbank-
directeur en medestichter van Protea. Orlent is hoofdaan-
deelhouders van Almanij, de financiële groep rond de
Kredietbank en eveneens medestichter van Protea. Om het
hele zaakje wat meer aanzien te geven wordt door het Nood-
fonds een aanbevelingskomité opgericht waarin naast bekende
neo-nazi's en kollaboratiefiguren nogal wat Vlaams-nationa-
le prominenten (o.a. Paul Daels en Clem De Ridder) en ander
bekende Vlamingen zetelen.
Het Stracke Noodfonds betaalde o.a. de proceskosten van de
Wegen van Laken, en komt tussen bij het proces wegens vor-
ming van privé-militie in '81 en '83. Het Noodfonds hielp
in '71 ook de VMO 'nieuwe stijl' in het zadel en financier-
de het VMO-blad 'Alarm'.

Bert Eriksson is een gewezen lid van de Hitlerjugend,
waar hij naar eigen zeggen in het goede gezelschap van de
latere Parisbas-bankier Leon Rochtus en Vlaanderens topindus-
trieel André Leysen verkeerde. In '48 werd hij lid van de
toenmalige VMO, tot hij in '51 voor een periode van 10 jaar
beroepsmilitair wordt en tegen het rode gevaar in Korea gaat
vechten. In '61 vervoegt hij terug de VMO-rangen. Dankzij
Eriksson kan de VMO op nogal wat ex-Korea soldaten rekenen.
In de jaren '50 waren er ook contacten geweest met de Office
of Strategic Services (OSS, de voorloper van de huidige CIA),
waarbij de VMO hen een handje toestak bij het rekruteren van
vrijwilligers.

Bij de heroprichting smeedt Eriksson de VMO om tot een
paramilitaire organisatie, waartoe hij in '67 de Vlaams
Nationale Sportkring (VMSK) had opgericht, een dekmantel voor
paramilitaire training. De resultaten laten niet op zich
wachten, en de VMO wordt al gauw berucht wegens aanslagen op
migranten, gewelddadige anti-kommunistische acties en acties
in het kader van de 'Vlaamse zaak'.

Aan het hoofd van de VMO staat Bert Eriksson, onder hem
ressorteren twee gowleiders (Roger Spinnewijn en Nand
Verbeeck), die op hun beurt het gezag voeren over een aantal
kernleiders. Deze kernleiders zijn elk verantwoordelijk voor
een bepaalde stad. De gevechtselite van de VMO wordt georga-
niseerd in een speciale afdeling, de para-VMO. Voor het uit-
voeren van de talloze gewelddadige acties werd een kommando
aangewezen door de leiding. Het VMO-tuchtreglement eiste van
de militanten een militaire discipline, en wie zich daar niet
aan hield werd door de tuchtraad bestraft. Wie lid zou worden
moest o.a. vragenlijsten invullen waarin niet alleen aan-
dacht werd besteed aan het extreem-rechtse verleden van de

'zuiver Europese afstamming' van verloofde of echtgenote. De
bedoeling van dit alles werd door de VMO-leiding in '80 als
volgt omschreven: 'De Orde moet een witte machtselite vormen;
zo iets kan alleen door een onvoorwaardelijke trouw en
gehoorzaamheid aan de leider en de beginselen van de Orde; de
leider ontwerpt, hij beveelt, hij bundelt, hij denkt, de
volgelingen handelen.'

De militaire opleiding bestond voornamelijk uit man-tegen-man
gevechten, klimpartijen, en het leren hanteren van vuurwa-
pens. Eind jaren '70 worden er ook regelmatig trainingskampen
gehouden met het Waalse Front de la Jeunesse (FJ), de Duitse
Wehrsportgruppe Hoffmann, het Franse Groupes Nationalistes
Revolutionnaires de Base (GNR), de Ierse Volunteer Force, en
de Britse Column 88 (de achtste letter van het alfabet is H;
88 staat dus voor HH, Heil Hitler). Belgische kontakman
tussen VMO en WSG Hoffmann is de Brusselse wapenhandelaar
Michel Graisse, lid van de VMO en leider van de Belgische
afdeling van WSG Hoffmann. Via hem vinden meerdere VMO-
militanten de weg naar de trainingskampen van de Hoffmann-
groep in de omgeving van Nürnberg. Wanneer het linkse
weekblad Pour in oktober '79 foto's publiceert van de
trainingskampen, doet de Staatsveiligheid onmiddellijk een
inval bij ... Pour. De VMO blijft ongewoed. In 1981 wordt
een brandbom bij Pour binnengegooid. Het gerecht laat één van
de aanstichters, een lid van Front de la Jeunesse, naar
Paraguay ontkomen. De zaak belandt in de doofpot en Pour is
ter ziele.



Michel Graisse lid van de VMO en Bel-
gisch vertegenwoordiger van de Hof-
manngroep (foto boven), haalde Bel-
gische VMO-ers naar de trainingskam-
pen van de Hoffmanngroep (foto onder,
in de omgeving van Nürnberg).



De akties van de VMO zijn dan ook steeds gewelddadiger, op
een paar lijken transporten die vrij vreedzaam verlopen na.
Eind '73 wordt het lijk van Bloed- en bodempriester en
priester-kollaborateur Cyriel Verschaeve van Oostenrijk naar
Belgie teruggebracht. Bedoeling was het lijk met veel eer-
vertoon op de IJzerbedevaart door de menigte te dragen en het
daarna in de crypte van de IJzertoren bij te zetten. Het
IJzerbedevaartkomité zag de stunt helaas niet zitten en het
lijk werd in 's mans geboorteplaats door het gerecht onder
drie kubieke meter beton begraven. Deze stunt werd door de
VMO operatie Brevier genoemd. Of het door de frustratie van
de mislukte stunt kwam weten we niet, feit is dat Eriksson na
deze operatie voor een paar jaar van het toneel verdwijnt. In
april '74 wordt Xavier Buisseret VMO-Führer, tot Karel Dillen
hem eind september '77 weghaalt om eerst deel te gaan uitma-
ken van de Vlaams Nationale Partij en daarna van het Vlaams
Blok.

Eind '78 krijgt de VMO terug nekrofiele neigingen, en ditmaal
is het de beurt aan het lijk van VNV-leider Staf Declercq.
Deze operatie krijgt de naam Delta (Delta was het symbool van
het Vlaamsch Nationaal Verbond).

In de nacht van 7 op 8 mei '78 worden Werner Van Steen en
Louis Willems in Polen gearresteerd. Het tweetal zou enkele
inwoners uit de DDR naar het Westen helpen overbrengen. De
stunt eindigt echter in een Poolse gevangenis. Na enkele
maanden cel en de betaling van een fikse borgsom komt Van
Steen vrij, maar Willems blijft waar hij zit. Om de vrij-
lating van zijn kompaan af te dwingen plant Van Steen de
kidnapping van de Poolse voetballer van FC Lokeren, Wlodek
Lubanski. Als Van Steen en Jos De Jonghe op 12 december '78
een flatgebouw in Lokeren binnenstormen, merken ze dat
Lubanski daar niet meer woont, wel de Tsjechische jeugd-
trainer van FC Lokeren. Het tweetal lost enkele schoten,
slaat in paniek op de vlucht, en duikt vervolgens onder. De
rijksmacht weet waar ze zich schuilhouden maar er gebeurt
niets. Op 22 december verschijnt het tweetal terug, op een
perskonferentie waar behalve twee journalisten ook twee
rijkswachters aanwezig zijn. Nadat ze aan de journalisten
het opzet van de mislukte gijzeling uitgelegd hebben, kunnen
ze ongestoord het huis verlaten, niettegenstaande de hele
buurt is afgezet door rijkswachters. Werkwaardig. Het tweetal
geeft zich op 26 december uiteindelijk over in café ODAL, het
café van Bert Eriksson in de Ballaertstraat in Antwerpen. De
proceskosten worden betaald door het Stracke Noodfonds.
Augustus '79 trekt een VMO-kommando, onder leiding van Bert
Eriksson, met vuurwapens naar de Voerstreek om een moordaan-
slag op José Happart, aktieleider van Retour à Liège, te ple-
gen, wat echter mislukt. De wapens die later gevonden worden
zijn van een type dat in België enkel door Michel Graisse
verkocht wordt. VMO ontketent eind jaren '70 in de Voerstreek
overigens geregeld veldslagen met Action Fouronnaise. Zo
bestormen op 21 oktober '79 58 VMO-militanten, onder leiding
van Bert Eriksson, het gemeentehuis van Voeren.

Op zondag 13 april '80 bezet een VMO-kommando, o.l.v. gow-
leider Roger Spinnewijn, de Brugse Halletoren. Hierbij loopt
een stadsbewaarder ernstige snijwonden aan de pols op. De
VMO bevestigt aan de buitenkant van de toren een spandoek met
de slogan 'Vlaanderen Vrij'. Wat bij al deze akties steeds
weer opvalt, is de regelrechte paramilitaire parakommando-
stijl waarin ze uitgevoerd worden. De meeste VMO-leden zijn
dan ook geoefend in trainingskampen van geestesverwante
buitenlandse groeperingen (zie hoger).

VMO voert overigens niet alleen in België akties uit, maar is
ook betrokken bij neo-nazistische terreuraakties elders in

DE KOMMISSIE WIJNINCKX

ze, en talloze andere gewelddaden van de VMO (en ook de Waalse geestesgenoot, Front de la Jeunesse) leiden voort tot de goedkeuring door de senaat van de ontlasting van de parlementaire onderzoekskommissie Wij- (genaamd naar de socialistische senator Jos Wijninckx voorstel deed). De commissie moet de naleving van de wet van 1934 op privé-milities onderzoeken. Opmerkelijk is de ontlasting van de VU, en de pogingen van VU-senatoren en Van Ooteghem (beiden geen onbekenden in extreem-rechts) om het onderzoek te doen uitbreiden tot 'vorm van georganiseerd geweld' (bedoeld werd: ook statuten).

Voelt zich blijkbaar absoluut niet bedreigd door de actie, getuige daarvan de toenemende gewelddadigheden (in 'De Barbaren' van EPO staat een vrij volledige lijst van extreem-rechts terreuracties in de periode '75-'88). De leden van de commissie Wijninckx leiden er echter toe in 1980 een aantal afzonderlijke VMO-dossiers samen te voegen in één proces behandeld worden.

In januari '81 begint in Antwerpen het proces tegen 109 personen, die ervan verdacht worden een lange lijst geweldpleegde te hebben. In het Hof van Beroep zetelen Van Coppenolle en Alice De Man.

Van Coppenolle is de zoon van de in '48 wegens kollaboratie veroordeelde rijkswachters Adriaan van Coppenolle. Naar nauwe samenwerking met de Feldgendarmie het Belgische rijkswachtersapparaat op nazi-leest had geschoeid. De gistraat is Alex van Coppenolle minstens even omvattend. Tijdens het gerechtelijk onderzoek naar de misdaden van de VMO in de Ardennen presteerde hij geen alle bewijzen in te blijven verdedigen dat de VMO niets met de VMO te maken had maar afkomstig waren uit de neo-nazi's. Toen deze stelling niet houdbaar bleek organiseerde hij een persconferentie waar hij het Hof van Beroep ervan beschuldigde de foto's te hebben versneden. Samen met Alice De Man zetelde hij in '84 ook in het Hof van Beroep in Antwerpen dat in de incestzaak 'X' het hoederrecht aan de vader toekende, hoewel er geen bewijzen waren dat 1) de vader zijn kinderen seksueel verkrachtte en 2) dat de vader tijdens het misdrijf de hand boven het hoofd werd gehouden door de vader. Voor alle duidelijkheid, Notaris X is Luc Rochtus, vader van Leon Rochtus notoir neo-nazi. Dankzij de vanden van de familie Rochtus met kopstukken van de VMO en het gerecht werden alle bewijzen, doktersattesten, ... die geen twijfel lieten bestaan omtrent het misbruik van de kinderen door de vader, gewoon vernietigd.

In juni '82 spreekt het Hof van Beroep te Antwerpen de VMO in de beschuldiging een privé-militie te zijn. In juni '82 velt het Hof van Cassatie een arrest dat voor Van Beroep over de ganse lijn vernietigend is. Het arrest wordt, voor wat de aanklacht op basis van de wet van 1934 betreft, verwezen naar het Hof van Beroep te Gent. Het Hof van Beroep te Gent velt op 26 mei '83 wel degelijk als privé-militie veroordeeld. Op dezelfde dag kondigt Bert Eriksson de ontlasting van de organisatie aan. Eriksson zelf verdwijnt uit België.



Bert Eriksson, een spilfiguur in de Euro-rechts beweging?

EUROTERREUR

In tegenstelling tot wat de pers meestal laat uitschijnen, is VMO veel meer dan een Vlaamse folkloristische groepering. VMO voert niet alleen in België acties uit, maar is ook een onderdeel van het rechtse Europese netwerk van de terreur. Tot die bevinding kwamen medewerkers van de onderzoekskommissie Wijninckx, die een verband ontdekten tussen extreem-rechts in België en de op dat moment toenemende terreur in Europa. De onderzoekers vonden aanwijzingen dat minstens één bom aanslag (de aanslag op het station van Bologna in 1980 met 85 doden) en waarschijnlijk zelfs meerdere, was voorbereid tijdens een reeks van 5 vergaderingen, waarvan één in Madrid en één in de omgeving van Brugge. Daar kwamen op de vooravond van de IJzerbedevaart neo-nazi's uit heel Europa samen bij VMO-gouwleider Roger Spinnewijn: Friedhelm Busse en Michael Kuhn (Westduitse Volkssocialistische Bewegung Deutschland-VSBD), Tim Burrows en Mike Griffin (Britse League of St-George), Karel Dillen (Vlaams Blok), Friederiksen (Franse Fédération d'Action Nationale Européenne-FANE), Harriet Marx (tweede man van WSG Hoffmann) en G. Kohlen (WSG Hoffmann, hij zou later omkomen toen zijn eigen bom op het Oktoberfeest in de Bierhalle in München te vroeg ontplofte), Alain de Bésnoit (gekend antisemit en redakteur bij Le Figaro). Eveneens aanwezig was een vertegenwoordiger van de Amerikaanse Ku Klux Klan, en ook Italianen en Basken. Het heeft er dus alle schijn van dat de extreem-rechts aanslagen begin jaren '80 in Bologna (station, 85 doden), München (Bierhalle, 11 doden), en Parijs (Joodse synagoge) o.a. in Brugge werden uitgetekend.

Rond deze periode begint ook Van Steen meer op de voorgrond te komen, en is hij druk bezig met het uitbouwen van internationale kontakten. Zo verleende hij reeds in de jaren '70 onderdak aan een groep Franse neo-nazi's van FANE. In oktober '80 wordt hij uitgewezen uit de VSA, waar hij samen met Roger Spinnewijn en Cesar Spitaels een bezoek heeft gebracht aan J.B. Stones, leider van de extremistische National States Right Party, gelieerd met de Ku Klux Klan.

Naast de hogergenoemde groeperingen onderhoudt VMO ook kontakten met de Duitse Nationaldemokratische Partei Deutschland, het Britse National Front, de Italiaanse Ordine Nuovo en MSI, de Franse Parti Européen-Europese Partij (een afscheuring van het Front National), met het Waalse Occident

de World Anti Communist League (WACL). Roger Spinnewijn is VMO-vertegenwoordiger voor de WACL. En zijn er ook vrij goede kontakten met o.a. de ... Rijkswacht en politie.

NATIONAAL FRONT - ODALGROEP

Na de ontbinding van de VMO in '83 richten Roger Spinnewijn en Werner Van Steen het Nationaal Front op, samen met de Oostendenaar Eduard Hermy. Het NF is vooral actief in Oostende en omstreken. Roger Spinnewijn stapte er later op om de VU-Brugge te gaan vervoegen. Zoon Willy Spinnewijn, eveneens VMO'er, komt bij het Vlaams Blok terecht. Tijdens de recentste gemeenteraadsverkiezingen kwam het NF eveneens met een lijst op, o.l.v. Werner Van Steen.

Op 12 december 1984 wordt de Odal-groep opgericht door enkele militanten uit het Antwerpse. Ook Bert Eriksson (intussen dus al vrij) is opnieuw van de partij. De feitelijke leiding berust echter bij Jef Eggermont, hoofdredakteur van het VMO-strijdorgaan Alarm. Op 2 juni '85 legt Bert Eriksson officieel zijn functie als leider neer en wordt opgevolgd door Jef Eggermont.



Februari 1982; de VMO en REX op bezoek bij Leon Degrelle in Barcelona. Van links naar rechts: Bert Eriksson, de Antwerpenaar Gust Moors (achter Eriksson) de Bruggeling Roger Spinnewijn, en de Brusselse Rexist Emile Rolle en Leon Degrelle.

VMO III

De naam Odal lijkt echter niet zo goed aan te slaan en op 22 maart '86 kondigt Eriksson de heroprichting van de VMO aan. Op de bijeenkomst wordt ook het woord gevoerd door Werner Van Steen, die vooral bij de jongere, vechtlustige garde steeds meer aan invloed wint. Werner Van Steen gaat steeds meer het gezicht van de VMO bepalen, vooral door een aantal knokpartijen waarvan hij de aanstichter is.

November '85 organiseert de VMO tesamen met enkele buitenlandse rechtsradikalen een herdenkingsplechtigheid te Lommel, waar heel wat Duitse soldaten uit WO II begraven liggen. Door nalatigheid (?) van de rijkswacht komen protesterende tegenbetogers oog in oog te staan met de VMO en er volgt een regelrechte knokpartij. Dit soort incidenten maakt dat Werner Van Steen steeds populairder wordt bij de radicale vleugel van de VMO. Op 4 april '87 wordt door de VMO te

naal neo-nazikongres waarop naast allerlei internationale extreem-rechts groeperingen ook het Vlaams Blok aanwezig is. Ook hier blijkt opnieuw dat Van Steen zich naast Eriksson opdringt als nieuwe Führer. Ook Van Steen mag het woord voeren, en zijn toespraak wordt op massaal Sieg Heil-geroep onthaald. Typisch Belgisch is dat dergelijke manifestaties, ondanks massale aanwezigheid van politiediensten allerlei, ongehinderd mogen doorgaan. Na het kongres geeft Eriksson nog een interview weg aan HUMO, wat echter tot gevolg heeft dat zijn positie als VMO-leider nog verder afbrokkelt. Van Steen en co vinden namelijk dat er met het rooie HUMO niet gepraat wordt, en het ontslag van Eriksson wordt geëist. Eriksson weigert echter, maar Van Steen maakt van het incident gebruik om zijn aanhang opnieuw uit te breiden. Mei '1987 heeft Van Steen het eerste nummer van zijn blad 'DE RING' klaar, waarin ook het nieuwe programma van zijn VMO staat afgedrukt. De klassieke eisen van de VMO komen er nog steeds in voor, maar verder sluit Van Steen duidelijk aan bij Europees extreem-rechts. Zijn ideologie vertoont duidelijke overeenkomsten met de zgn. 'ideologie van de derde weg'.

IDEOLOGIE VAN DE DERDE WEG

Deze ideologie vindt haar oorsprong bij de Italiaanse extreem-rechts beweging 'Terza Posizione' (Derde Positie), die verantwoordelijk was voor de aanslagen op het station van Bologna. Deze aanslagen werden door haar klandestiene, gewapende vleugel 'NAR' (Gewapende Revolutionaire Kernen) uitgevoerd. De NAR-militanten waren niet alleen hevig anti-kommunistisch maar ook sterk gekant tegen de kulturele en politieke overheersing van Europa door de Verenigde Staten. Ze propageerden een derde positie: afwijzing van de twee grootmachten ten gunste van een onafhankelijk Europa dat zich moest uitstrekken van de Atlantische Oceaan tot aan de Oeral. De activisten van NAR en Terza Posizione hielden er een bizarre nazi-Maoïstische doktrine op na, die weldra de heersende ideologie zou worden van de Europese neo-nazi's. De strategie van de Derde Positie was erop gericht links en rechts te verenigen in een gemeenschappelijke inspanning om de Staat te vernietigen. Vandaar dat zij eind jaren '70 konflikten met Brigade Rosse (Rode Brigades) en andere extreem-linkse militanten verneden en een einde maakten aan de straatgevechten waarbij al zoveel doden gevallen waren. Bij het gerechtelijk onderzoek dat volgde op de aanslag op het station van Bologna werden in extreem-rechts schuilplaatsen bewijzen gevonden van o.a. wapenleveranties aan zowel rechts als links.

Naar het voorbeeld van Italië zocht ook een harde kern van het Britse National Front toenadering tot extreem-linkse groepen. Leden van het NF verschenen op bijeenkomsten van organisaties voor burgerlijke vrijheden en dierenrechten, sloten zich aan bij protesten tegen zure regen, hun krant begon over milieubescherming te publiceren, en militanten van het NF probeerden zelfs een steungroep voor stakende mijnwerkers op te richten.

Verder is er ook nog Jeune Europe van de prominente Belgische neo-nazi J.F.Thiriart (Jeune Europe is de kweekschool van nogal wat prominente fascistten) dat dezelfde ideologie hier propageert.

De 'ideologie van de derde weg' probeert extreem-links en extreem-rechts te verenigen in hun gezamenlijke afkeer van zowel de USSR en de VSA (in hun woorden: 'the Jewnited States of America'), onder het motto 'samen hebben we meer kans om de staat kapot te krijgen'. Zij is dan ook zowel

Nieuwe fase, dat betekent voor hier vooral ook tot een nieuwe samenstelling van de revolutionaire

e discussie en praktijk, waarin open over-
llende ervaringen, denkbeelden en kritiek-
wordt, om tot een gezamenlijk begrip
e ontwikkeling te komen en om politieke
konkrete tastbare voorstellingen m.b.t.
elingsproces te bepalen.
angen moeten deel uitmaken van de dis-
rover; daarvoor én omdat het verniet-
ekt tegen hen eindelijk gestopt moet wor-
nu hun samenvoeging en daarmee het per-
p hun vrijheid bevochten worden.
e nieuwe fase moet het ons lukken de
aire praktijk in heel haar veelvormig-
rscheidenheid te verbinden in één oriën-
n het systeem. Het revolutionaire proces
nieuwe dynamiek nodig en produktieve
ingen, alleen samen kunnen de strijden
kracht ontwikkelen om destrukatieve ont-
n van het imperialisme te stoppen en
de hele destrukatieve richting waarin
ontwikkeld omdraaien. Alleen samen, dus
ont tegen het imperialisme, kunnen we
st-Europa gezamenlijk met de bevrijdings-
ereldwijd een verenigd, internationaal
ig omwentelingsproces doorzetten.

ijden!

Rote Armee Fraktion.

WARTS)



REVOLUTIONAIR VERZET
tegen: Kapitalisme,
seksisme, racisme
en natuurvernietiging
ORGANISEREN!

evolutionair Overleg

GENINGEN

G VOOR EEN BIJeenKOMST VAN HET REVOLEG

ember 1989 is in Utrecht het Revoleg opge-
betreft een aansprekbare organisatie die
an een revolutionaire visie en politieke
tracht te zijn.

in het omverwerpen van de staat, vanuit het
efficiënt verzet tegen KAPITALISME, SEKSISME,
NATUURVERNIETIGING niet mogelijk is binnen
m. Deze tegenstellingen zijn namelijk inhe-
et systeem met al zijn facetten, marges en
demokratiese spelregels.

tionair verzet zal, door zijn kollektiviteit
m en zichzelf overtreffen. Deze kollektivi-
natuurlijk niet uit de lucht vallen, maar
iseerd worden in een continue wisselwerking
en voelen, praten en doen.

ukturen zijn een onmisbaar middel in het ver-
evoleg wil hier vorm aan geven, konkrèet
l van de volgende doelstellingen:

lmatisch uitwisselen van informatie en ervaringen
verschillende revolutionaire groepen en
en.

tten van een discussieplatform, o.a. om tot
rming te komen en te werken aan het bundelen
eelstrijden om ze in een revolutionair ver-
perspektief te plaatsen.

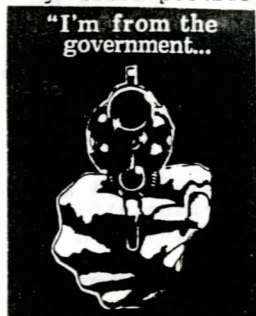
ies organiseren en het ondersteunen van
ie ons tot ons komen en aanspreken.



- Het voeren van propaganda. We willen een bijdrage
aan leveren dat kritiese en opruiende informatie be-
ter verspreid wordt dan tot nu het geval is. Bekend-
heid geven aan het Revoleg is dan een bijkomstig
doel.

Een poging tot het geven van een eerste aanzet voor
het oprichten van zo'n organisatie of structuur is
gewest tijdens de tegenfestivities in Den Haag. (sep
'89). Een konkrèet voorstel is verschenen in de bundel
voor het discussieweekend in Brummen. (nov '89). Dit,
en de discussie hierover, heeft uiteindelijk geresul-
teerd in de oprichting van het Revoleg.

De eerste bijeenkomst is gepland op zaterdag 10 feb
'90 om 13.00 uur in de Skwotter, Otterstraat 82 in
Utrecht.
Middels deze uitnodiging willen wij alle groepen en
individuen die bezig zijn met verzet op het gebied van
bovengenoemde thema's uitnodigen voor dit overleg. De
reiskosten worden genivelleerd.
De voorstelteksten die geleid hebben tot de oprichting
van het Revoleg, en die een weerslag zijn van de
diskussies zijn aan te vragen door een briefje naar
bovengenoemde postbus.



WE DOEN HET ALLEMAAL ... (ALTIJD ?)... (OVERAL ?)...

5 MEI 1990
ANTWERPEN

ROZE ZATERDAG

EEN BEKOMMENTARIEERD PROGRAMMA

Het Roze Zaterdagkomitee is een samenwerkingsver-
band waarin (lesbiëne-?) en homogroepen alsook
individuele potten en flikkers van de meest diver-
se pluimage (?) hun krachten willen bundelen om de
lesbiëne-?) en homoseksualiteit zichtbaar te
maken in Vlaanderen, tenminste voor één dag in dit
jaar. In onze vaderlandse geschiedenis moeten we
terugkeren tot in 1982 om een vergelijkbaar heug-
lijk feit te kunnen vinden.

EISEN

Hoewel er ook verschillen zijn: zo werkt men dit
keer niet met een uitgewerkt eisenplatform. In
feite wordt er van mensen en groepen verwacht dat
ieder er zijn/haar ding komt doen. Dit om 'overbo-
dige' discussies te vermijden. Wel is er een mani-
fest, waarin men de noodzaak van een brede bewe-
ging van lesbiënes, homo's, biseksuelen en hun
bondgenoten tracht aan te tonen. Waar die beweging
verder heen moet gaan weet men nog niet precies.
Er werd alvast een internationaal kongres in het
"magische" jaar 1992 in het vooruitzicht gesteld.

In het manifest worden enkele parlementaire ini-
tiatieven ter ondersteuning vermeld: de wetsvoor-
stellen Van Den Bossche (verbod op diskriminatie
omwille van "seksuele of relationele voorkeur" *)
en Van Durme (schrapping van het begrip "ontucht"
uit het strafrecht **), de interpellatie van Mieke
Vogels (over het Belgische (m/v??) homobeleid, al-
dus het manifest ***). Men vestigt ook de aandacht
op enkele andere strijdpunten: het recht op kunst-
matige inseminatie voor lesbiënes en adoptie.

Naast deze konkrete punten, blinkt het manifest
uit in stilzwijgen. Hete aardappelen zoals de wet-
telijke leeftijdsgrenzen inzake recht op seksuali-
teitsbeleving (****) - maatschappelijk onbespreek-
baar sinds de CRIES-hetze (*****) - worden uitge-
spuud en diep in de koelkast (het vriesvak?) ge-
schoven.

Hoewel men de mening te kennen heeft dat lesbie-
niënes en homo's nog op talloze vlakken worden
gediskrimineerd, komt het feit dat wij bij de min-
ste openlijke uiting van onze seksualiteit worden
gekonfronteerd met een waaijer van maatschappelijk
gestruktureerd geweld - gaande van de meest fysie-
ke betekenis van het woord tot (individuele of
staats-) terreur en eduka(stra)tatie - nogal zwakjes
of helemaal niet uit de verf. Ook het seksueel ge-
weld, nochtans een punt dat traditioneel sterk
wordt onderlijnd door lesbiënegroeperingen, wordt
niet geproblematiseerd. Dit wellicht om deze dag
zijn vrolijke (gay?) kleur niet te ontnemen.
Totdaar deze kanttekening over het "maatschappelijk
lijk" programma.

MYGOD!

Wat dus vooral opvalt aan het gebeuren is het
feestelijk karakter ervan. In de eerste plaats in
religieuze zin, want men vangt deze glorieuze dag
des Heren aan met een Roze Kerkdienst, U aangebo-
den door de werkgroepen Homo en Geloof. Op de
"voorlopige" affiche staat dit evenement zels
"top of the bill", zij het dan in even grote let-
tertjes als de drie overige componenten van het
programma. Wellicht een warme aanrader dus voor
iedereen, ook en vooral voor a- en antitheïsten en
konsoorten, om de grenzen van de "pluralistische"
demokratie te testen.

Wanneer het God belijft dat U nog ontwaakt uit de
hogere sferen van gods- of demonsvrucht, kan U
daarna deelnemen aan de "feestelijke" (jawel!) op-
tocht, die zou vertrekken van het Sint-Jansplein
richting Groenplaats. Men heeft dit opgevat als
een stoet waarin elke groepering en elk individu
(durf ik te hopen) op de haar/zijn geëigende wijze
naar buiten kan treden. Geen betoging dus, hoewel
men natuurlijk moeilijk kan verbieden dat spandoe-
ken e.d. worden megedragen. Dit betekent ook dat
je zelf de pluimen kiest waarin je je verschijning
doet, elke creatieve animatievorm moet kunnen,
gaande van processieprocédés tot erotische demon-
stratie, iedereen, van motorpot en rel/delnicht
tot (de ouders van) de homophile medemens en sym-
pathisanten, moet welkom zijn. "Laat duizend bloe-
men bloeien" dus, en laten we maar hopen dat het
verwijt niet valt, dat diegene waar je "het" aan
ziet het voor de ander verpest.

Hoe feestelijk deze optocht zal zijn, is echter
nog maar zeer de vraag. Het Vlaams Blok heeft in
elk geval naar aanleiding van het verbod van hun
jongerenkongres reeds aangekondigd alle progressie-
ve manifestaties in Antwerpen te zullen verstoren,
en de Roze Zaterdag werd daarbij, samen met de
vrouwendag als expliciet doelwit vermeld. In het
beste geval kunnen we dus rekenen op een goed be-
waakte stadswandeling. In het beste geval, want
over de opvattingen bij talloze "ordehandhavers"
in dit bruin bolwerk hoeft weinig twijfel te
bestaan, hetgeen de vraag oproept welke kant men
zou kiezen bij een mogelijk konflikt. Zelfs in
dien de "optocht" officieel wordt toegelaten kan
men bij een relatief kleine groep "ordehandhavers"
van de verkeerde kant" terecht komen. En wat na af-
loop? Indien er een fascistische mobilisatie komt,
wat zal er dan gebeuren als zoveel potten en flik-
kers van overal te lande in kleine groepjes uit-
zwermen in de stad, op zoek naar een restaurantje?
Of het komitee iets voorzien heeft om de stoet en
heel het gebeuren te beveiligen, is mij bij het
ter perse gaan niet bekend, misschien omdat deze
vraag nu pas prangend aktueel wordt. Het lijkt er
wel op dat een anti-fascistische mobilisatie en
een georganiseerde alarmgroep wenselijk zullen zij-
n.

TIEN ON TE ZIEN

Bij aankomst op de Groenplaats worden we dan op
het "openluchtfest" (jawel!) verwacht. Hier is
het vooral om de "Ronkende Namen" te doen: Kurt
Van Eeghem, Tom Lanoye, Margriet Hermans, David
Davidse, om er enkele te noemen. De dag wordt ten-
slotte afgesloten door vier "knalvuiven", waaron-
der een vrouwenfuif en een thé dansant.
De invulling die de Roze 90 aan de Roze Zaterdag
wil geven lijkt me (misschien op de Roze Kerk
dienst)na) globaal genomen een vorm aan te nemen,
die aangepast is aan onze VTM-kultuur in wording.
Inhoudelijke aspecten en mogelijke geschillen wor-
den zoveel mogelijk naar de achtergrond gebannen,
ten bate van een feestelijke - naar mijn mening
wansmakelijke - eenheidsworst. Men kan terecht de
vraag stellen, of de weerslag die deze dag met
zich zal meebrengen in de media, niet zal lijken
op een spektakulair kommercieel produkt, dat ver-
zinkt in een stroom van bewustzijnsinhouden. Waar
moeten we heen met gevoelens als 'woede' temidden
van het feestgedruis? Was een oude slogan niet
iets als "Gay Anger is Gay Power"? Is het dan
werkelijk waar dat we slechts reden tot feesten

WE DOEN HET ALLEMAAL



5 MEI 1990*

ROZE ZATERDAG ANTWERPEN

*Openluchtfest met optredens • Feestelijke optocht
Roze kerkdienst • 4 Knalhuizen

INTEGREER !

rd en daad bepleit de Roze '90 een terug
r een strategie van integratie in deze
ppij. Inhoudelijk komt dit tot uiting door
manifest nadrukkelijk verwijst naar 'haal-
emata, die via parlementaire weg moeten
ekonkretiseerd in wetwijzigingen. Een
maatschappelijk projekt, waarin natuur-
menten zouden verweven zijn die niet haal-
n op relatief korte termijn, wordt bewust
ngewisse gelaten. Wat rest is een analyse-
by, die zich afhankelijk opstelt van het

it dat het manifest voorgelegd werd ter
ening aan bekende lesbiennes en homo's in
en, en daarna ook aan bekende Belgen uit
iek en de mediawereld, is op zich niet
, maar doet wel enigszins terugdenken aan
e oude theorie over het beïnvloeden van
figuren" in de maatschappij. Enigszins cru
kan men gewagen van een bedeltocht om tole
hetgeen getuigt van weinig vertrouwen in
acht.

ndruk wordt nog versterkt door het feit
tot elke prijs direct contact met de bevol
cht te verkrijgen. Anders uitgedrukt: de
lijdt aan een absolute aktie-allergie
ke daad waardoor men de bevolking met
e- en homoseksualiteit konfronteert is, ge-
voelbaarheid hiervan, een aktiel. Men
zich tot het bespelen van de media - waar
ich relatief veilig weet - en een affiche
in de grote steden, deels uitgevoerd door
onele firma's, deels (misschien en hope
or plaktochten in het holst van de nacht.
solidariteitskampagne tegen section 28
;nog gepaard ging met een pamflettenkam
minstens 50.000 exemplaren en petitie
wordt het manifest vooral in het ghetto
d, en slechts zeer selektief en beperkt
tenuit.

BIG PINK BROTHER

deze promotiewijze beargumenteren, door te
dat men via de media veel méér mensen be-
k kan daar slechts uit konkluderen dat de
it/kwaliteit-balans zoals steeds in deze
iemaatschappij zwaar uit evenwicht wordt
, en radikaal doorslaat richting 'kwanti-
taten en flikkers hier te lande...'

moet koste wat kost een produkt worden dat
geschikt is voor massakonsumptie.
Men vindt deze tendens tegenwoordig natuurlijk te-
rug in elke "Nieuwe Sociale Beweging". Denk maar aan
de aanpak van de milieuproblematiek door het promotie
team van Greenpeace. De nieuwe communicatiestrategieën,
ontleend aan de reclamewereld of kortweg de
beeldindustrie, zijn, indien ze éézijdig worden
gebruikt, zoethoudertjes om maatschappijkritisch
bewustzijn te sussen. De ware oorzaak die achter
een dergelijke aanpak schuilgaat is volgens mij de
angst om het inhoudelijke konflikt nog aan te gaan
, de angst voor konfrontatie. Nochthans is het
juist die konfrontatie die de diepgang aan een kam-
pagne verleent. Een pamflet bv. kan aanleiding ge-
ven tot een direkte diskussie, die heel wat meer
oplevert dan een TV-programma dat het publiek
krijgt binnegelept en slechts kan slikken of
uitspuwen. Het is minstens even gewichtig om het
bevolkingssegment dat de evidentie van de hetero
hegemonie in vraag stelt te vergroeten, als om de
grote massa eraan te herinneren dat er ergens -
ver van hun bed - nog een kastje met lesbiennes en
homo's bestaat. Het tegendeel beweren betekent
niet meer of niet minder dan de vervlakking van
onze 'demokratie', de autoritaire bewustzijnsvor-
ming in de hand werken.

ROZE OUFANTEN ?

Waartoe deze aanpak leidt, wordt zeer konkreet
maar ook enigszins cynisch gedemonstreerd in het
"promotiemateriaal" waarmee de Roze '90 tot op he-
den - hoe minimaal ook - naar buiten trad. Dit ma-
teriaal bestaat tot op heden uit affiches en
stickers. Er wordt namelijk nergens uitdrukkelijk
gesteld waar dat Roze eigenlijk op slaat - kwestie
van de taboesfeer rond lesbienne- en homoseksuali-
teit te doorbreken, waarschijnlijk. Ik voeg er nog
aan toe dat de Roze Kerkdienst als vermelding het
enige is waar ik me een zekere (maar al te ideolo-
gische) voorstelling bij kan maken. Op deze wijze
kan de Roze Zaterdag door an en jan modaal even
goed worden begrepen als een nationaal feest van
de parochie der bloemenkwekers (want Vlaanderen
blijft toch één grote parochie, nietwaar?).

De eerlijkheid gebiedt te vermelden dat de promo-
tie - en dit tot mijn opluchting - zich voorlopig
grotendeels heeft beperkt tot het ghetto. De defi-
nitive affiche moet nog verschijnen. Zou het te
veel gevraagd zijn om te vermelden waar deze dag
over gaat, en om de gelovige homogemeenschap haar
ware plaats toe te kennen, nl. als een deel van de
homoseksuele bevolking, dat, naast anderen, 'zijn
ding' komt doen. Of moet ik het pluralisme van de
Roze '90 - zoals gewoonlijk - als christelijk im-
perialisme opvatten.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de GAY-
krant, het grootste en meest kommerciële homoblad
van de Benelux, Roze Zaterdag zal gebruiken om een
grootscheepse reclamekampagne te voeren door een
gratis extra-nummer, dat tevens als programma
dienst moet doen. Krijgen we hier dezelfde onge-
kruide eenheidsworst opgediend, of zal er ruimte
zijn voor enige dissidentie?

POTTEN EN FLIKKERS HIER TE LANDE...

Ik hoor anderen al aankomen met het klassiek neo
liberaal argument: 'er is geen alternatief' of met
verwijten: 'afbreken, kritiek om de kritiek, de ge-
frustrateerde gedachtengang van een oubollige hippie
en wereldverbeteraar'. Daar heb ik dan de volgende
bedenkingen bij:

Om te beginnen is het juist dat de Roze Zaterdag
er nu totaal anders uitziet dan ik zou willen, en
wel in die mate dat ik er als flikker weinig of
niets van en voor mezelf in terugvind. Uit gesprek-
ken weet ik dat ik in deze gevoelens en inzichten
niet alleen sta. Het word dan ook verdomd tijd dat
deze kritiek eens expliciet gesteld wordt. Kritiek
is immers de motor van een beweging: waar geen de-
bat meer is, heerst verstarring en dogmatiek.

Verder wil ik ook niet zo goedkoop zijn om een
initiatief als Roze Zaterdag tot op het bot af te
kraken zonder daar iets tegenover te stellen. Die-
genen die op afstand kankeren en zich zelfs voorne-
men om op 5 mei thuis te blijven hebben ongelijk.
Je kan er immers niet omheen: op 5 mei 1990 zullen
potten en flikkers hier te lande...

een positieve zaak en hoe dat zal gebeuren, dat be-
palen ik - jij - wij, daar helpen geen 100.000 'nor-
male' nichten aan.

Laat ik dan ook afsluiten met een oproep: kom ze-
ker naar Antwerpen op 5 mei 1990 ! Kom zoals je je
goedvoelt in je eigen vel, in je eigen pluimen....



flikker je vrij ! !

En, voor degenen die mijn kritiek min of meer kun-
nen volgen, laten we samen aan Roze Zaterdag een
alternatieve invulling geven. Laten we Roze Zater-
dag aangrijpen als kans om een radikale, autonome
(= zelfbepalende) potten- en flikkerbeweging die
bruist van aktiviteit te ontwikkelen. Elke zelfbe-
wuste pot of flikker kan zich daar een eigen voor-
stelling bij maken. Hier volgt een vage aftekening
van de mijne:

• Roze Kerkdienst: laat ik om evidente redenen aan
ieders fantasie over.

• Feestelijke optocht: een betoging, godverdomme.
Maak je grieven kenbaar!

• Openluchtfest met optredens: maak je eigen sket-
sketch.

• 4 knalhuizen: wees relaxed jezelf, en ...maak er
potten- en flikkerhuizen van!

• Maak desnoods je eigen pamfletten en/of affiches
, en verspreid ze in je omgeving.

En tenslotte: STAY IT LOUD AND PROUD, ook en
misschien vooral na 5 mei 1990 en buiten 'Gay City'
Antwerpen.!!!!!!

Koen Verhofstadt.

MÉER INFO :

Wie zich uit eerste hand wil informeren over de
Roze Zaterdag kan schrijven naar:

Roze '90
p.a. Guinardstraat 34
9000 Gent

of telefoneren naar:

Federatie Werkgroepen Homofilie
03/232.25.02

of

Roze Aktie Front
Voor alle reakties op dit artikel en voor ideeën
m.b.t. een alternatieve invulling van Roze Zater-
dag, kan je schrijven naar:

P.B. 581
9000 GENT 1

of bellen naar:

Dit artikel werd geschreven voor het Gentse auto-
nomenblad AVERECHTS. Aangezien voorspelbaar is dat
men het liefst zal doodzwijgen is overname toegela-
ten en gewenst.

VOETNOTEN

• Het wetsvoorstel van Luk Vandenbossche (SP) werd
reeds herhaaldelijk ingediend bij de Kamer van
Volksvertegenwoordigers, en behelst, zoals ver-
meld, een verbod op diskriminatie van seksuele
en relationele voorkeur. Hier dient echter bij
te worden vermeld dat het voorstel uitzonderings-
gronden voorziet: 'de private levenssfeer'. De
homobeweging lijkt zijn gelederen rond dit voor-
stel te sluiten. Dit in tegenstelling tot in
Nederland, waar bv. DAQUA (Dikes And Queers In
Action) het standpunt van 'alles of niets' in-
neemt: ofwel een wet gelijke behandeling die dis-
kriminatie absoluut verbiedt, ofwel liever geen
wet. Meer specifiek is er diskussie over de legi-
timitet van diskriminatie uit godsdienstige mo-
tieven. In België wordt die diskussie bij mijn
weten (nog) niet gevoerd, en het wetsvoorstel -
dat overigens voorlopig in de koelkast zit -
biedt hierover ook geen uitsluit.

•• Het wetsvoorstel Van Durme (AGALEV) om het be-
grip 'ontucht' uit de strafwet te schrappen kwam
er naar aanleiding van het proces D'Haenen -
Vincineau. In dit ruymakend proces werden bei-
de uitbaters van de homosauna's MACHO I en MACHO
II in eerste aanleg veroordeeld wegens 'het hou-
den van een ontuchtthuis'. In beroep werden zij
vrijgesproken - evenwel niet ten gronde, wel bij
gebrek aan bewijs. Het belang van dit voorstel
blijkt eens te meer uit de recente mensonterende
inval van de Rijkswacht in 'Le Délire' te Kort-
rijk, een homodisko, die naderhand verplicht
werd de deuren te sluiten 'wegens zedenfeiten'.

••• De interpellatie van Mieke Vogels (AGALEV) was
gericht aan de staatssecretaris voor Emancipatie
zaken Miet Smet (CVP); naar aanleiding van diens
uitspraak dat haar bevoegdheid zich beperkte tot
vrouwen (behalve lesbiennes, K.V.) en armen.

•••• Krachtens artikel 372 van het Belgisch straf-
wetboek is seksueel contact slechts toegelaten
met personen boven de 16 jaar. De vroegere dis-
kriminierende bepaling van artikel 372bis, die de
grens voor homoseksueel contact op 18 jaar stel-
de is inmiddels onder druk van de homo- en les-
biennebeweging door een aangenomen wetsvoorstel
van Luk Vandenbossche (SP) afgeschaft.

••••• CRIES-hetze: bij het proces tegen het Brus-
selse 'Centre de Recherche et d'Information sur
l'Enfance et la Sexualité' ('Onderzoeks- en
informatiecentrum over seksualiteit in de kinder-
tijd') werden bij wijze van afschrikwekkend voor-
beeld zware vonnissen geveld: 9 jaar voor beide
hoofdbeschuldigen, in het geval van Philippe
Carpentier, de drijvende kracht achter dit ini-
tiatief en uitgever van het (brave) pedoblad
"l'Espoir" duidelijk zonder sluitend bewijs. In
beroep werden deze straffen nog verzwakt tot 10
jaar. Op slag was de Belgische pedobeweging, en
daarmee ook de diskussie rond pedoseksualiteit
binnen en buiten de homo- en lesbiennebeweging
van de aardbodem verdwenen. De pers ontketende
daarop een ware hetze tegen pedoseksualiteit en
incest, waarbij alles door elkaar werd gehaald,
en bovendien volledig geïdentificeerd met seksu-
eel geweld.

••••• Section 28: Britse wet die "promotie van
homoseksualiteit" verbiedt. In Vlaanderen werd
hierover op initiatief van Roze Geweertje aktie
gevoerd van februari tot juni 1988. Een solidari-
teitskomitee werd opgericht in Gent en Antwerpen
(Roze Komitee 28). Door het Gents komitee alleen
werden 50.000 pamfletten verspreid. Er werden
alles samen 5000 handtekeningen ingezameld, en
het hoogtepunt was de solidariteitsavond op 4
juni 1988 te Gent. De petitie werd door DAQUA
(cf. supra) internationaal overgenomen, en de in-
ternationale bustoer kwam in oktober 1988 door
Antwerpen. Deze eerste massale campagne was o.m.
gevoerd door de Roze Zaterdag Antwerpen.

